Vladimir Pustan

Trădata, iubirea trecea

Editura Fabrica de Vise

Cuprins

Tot felul de şcoli, examene şi amintiri

Ultima seară cu greieri

Anotimpul vacanțelor

Ninsoarea din august

După douăzeci de ani...

La ce facultate să dau

Viața ca examen

Mutanții nonvalorii

Filozofia materialist-dialectică a bacului

Tot felul de probleme

Dulapul mincinos

In prag de primăvară rece şi absolută

Jurnal de sâmbătă seara înspre duminica de după

„Supărat sunt, Doamne, supărat..."

Un tramvai numit prostie

Partaj

Merry Christmas, soția lui Moş Crăciun

Efectul Doppler pe dos. Deplasarea spre verdele celălalt

Inepții şi resentimente

Cornul şi laptele

Confesiune de toamnă Bibliografie obligatorie Cu timiditate, spre voi, o floare... Frumoasa şi egoistul

Tot felul de nunti

Intâia nuntă - Tragedia numărului impar

Intâia nuntă - Ultimul somn însingurat

Intâia nuntă - Frumoasa şi şarpele

Intâia nuntă - Dezastrul final

Lada cu zestre

Love-story penticostal

Nervi şi benzină

Nuntă la prima vedere

Rebeca

Vinul de la urmă

Ultima nuntă

Tot felul de oameni

Albastrul de Voroneț al ochilor sufletului Andra, dincolo de ploaie Intoarcerea lui Ducu Omul invizibil

Tot felul de sfaturi către fiica mea, Emma

Râsul tău

Prețul unui sărut cu T.V.A. inclus

Scopul scuză mijloacele fixe?

Piedestal pentru oamenii-fluturi

Ghici cine e în spatele farurilor

Cuvânt înainte

Unul dintre dezavantajele supărătoare ale slujbei de pastor este închiderea în turnul de fildeş. Viața noastră, e confiscată de slujire. Prețul pe care trebuie să-1 plătim este imens față de puținele bucurii oferite. Oamenii au păreri preconcepute despre slujitori. Ei trebuie să se îmbrace într-un anumit fel, să vorbească numai în versete biblice, să aibă un zâmbet optimist pe față, să miroase întotdeauna a Chanel, să nu se enerveze şi să arate cu douăzeci de ani mai matur decât scrie în cartea de identitate. Un robot spiritual...

Aceasta e o carte personală... Conştient de riscul de a-mi dezgoli sentimentele sub ochi şablonați, am ales calea sinucigaşă de a rămâne eu însumi. Dumnezeu nu e "Marele Frate" al lui Orwell şi nu spală creierul nimănui.

Multe din rândurile de față sunt scrise în urmă cu douăzeci de ani. Altele sunt mai recente.

Aveți dreptul să dați cu piatra în mine toți acei ce n-ați fost niciodată tineri, n-ați iubit niciodată, n-ați dăruit o floare, n-ați scris un rând înlăcrimat. Aveți dreptul să dați cu piatra, dar cartea tot nu-i pentru voi...

Tot felul de şcoli, examene şi amintiri

Ultima seară cu greieri

Stăteau toți în iarbă şi nu ziceau nimic. îşi puseseră puştile facute din scânduri de brad (Dic luase una de la patul lui taică-său şi acesta se prăvălise cu saltea cu tot) lângă ei şi fiecare țeavă mă privea amenințător. Auzeam Crişul rostogolindu-se printre bolovani şi nici greierii nu mai cântau, năuciți de tăcerea aia prostească. Eu, comandantul lor, cel care-i condusesem în atâtea bătălii glorioase, în expediții temerare cu săniile pe gheață, spaima peştilor şi a cireşelor furate din seraiul lor, călcasem regulile, jurământul spus noaptea pe lună plină când bufnițele beau apa din plosca fricii, călcasem frățietatea pecetluită cu sânge, săvârşind sacrilegiul şi păcatul de a mă îndrăgosti. Nu de Munții Apuseni, nu de vreo carte furată din biblioteca şcolii, nu de vreo monedă veche găsită în pământ, ci de o fată, da, de o fată pe care fiecare în seara acea o visau târâtă după caii lor de fum.

Şi nici măcar n-avusesem curajul să le spun, ci mă prinseseră, mă descoperiseră, penibil şi laş, ascunzând la piept o poză cu parfum de iasomie sălbatică.

Mă priveau cu milă şi nu aveam puterea să-mi ridic capul din pământ. Găsisem şi o poziție potrivită, stând cu nasul într-o gaură de greier.

Vali era singurul care privea cu nădejde stelele. Vorbea de-o rătăcire trecătoare provocată de vrăji şi farmece odioase. „Ai băut apă de pe coadă de pisică", îmi zice, „şi te-au terminat." Dorel mă amenința cu jumătatea de deget arătător ce îi mai rămăsese (îi tăiase frate-său degetul cu securea pe când amândoi voiau să mântuiască un gâscan duşman). Era şi gângav şi până mi-a explicat că dacă nu-mi revin, nu mai puteam fi şef, au trecut cam douăzeci de minute. După amenințări, a urmat ispitirea. O să m-asculte ca niciodată. Victor îmi dăruia o baionetă cu cap de balaur, Vali punea la bătaie o decorație din războiul mondial. Apoi, din nou se lăsă liniştea...

Trebuia să vorbesc, să mă apăr, să iau o hotărâre. M-am uitat la ei şi pe fiecare îmi venea să-i iau în brațe. Am scos pe furiş poza şi pe întuneric am mirosit-o. M-am luminat. Le-am pus puşca la picioare, pistolul cu mâner de plastic, gradele de căpitan le-am scos

de pe epoleți şi am pornit-o fară un cuvânt pe cărare spre satul întunecat.

Nu ştiam în seara aceea târzie că n-am să-i mai găsesc niciodată. La

picioarele lui Dic lăsasem, printre lucruri, şi copilăria...

Anotimpul vacantelor

In luna august orăşelul meu îşi schimbă ritmul. Devine agitat, aerul e irespirabil, terasele sunt pline, maşinile claxonează. O invazie a oamenilor ce se întorc acasă.

Au reuşit sau nu la facultate, cu plată sau fără plată, gata cu învățătura, cu tocitul şi privirile mustrătoare ale mamei.

Se întorc şi cei risipiți prin lume. Afişându-şi o maşină închiriată, mirosind a Occident îşi ascund palmele crăpate, genunchii făcuți terci, spinările încovoiate de la căpşuni. Au uitat jignirile şi umilințele îndurate, banii puțini, autocarele care i-au dus. Mai răsăriți sunt cei cu cetățenie. Ei vin cu copiii şi soția, familii aşezate ce şi-au propus să cheltuiască 1000 de Euro strânşi cu străşnicie de câteva luni.

La mare se duc puțini. Suntem prea departe şi oricum manele sunt peste tot. La munte nu ne ducem pentru că munții sunt prea aproape. Tot anul îi vedem. Eventual vreo tabără.

Mi-am tot propus de zece ani să-mi iau concediu şi să uit de toate. De fiecare dată apare ceva şi mă opreşte - ba vreo cununie, ba vreo situație neprevăzută - şi tot cu ochii în soare rămân.

L-am întrebat pe un frate săptămâna trecută unde se duce în concediu şi m-a privit într-un anume fel de era să mă înşurubez în pământ. „Da' ce, Isus a avut concediu?" Scrie în Scriptură că a vrut, înainte să vină femeia canaaneancă la El, să plece undeva singur, dar oamenii au năvălit să le rezolve câte ceva. Adică El a vrut, dar nu L-au lăsat alții, dar chestia asta era prea grea pentru mintea fratelui.

Eu cred că vacanța este reminiscența cerului în noi. Dumnezeu ne-a creat cu o viață care să fie o continuă vacanță. Păcatul a întrerupt-o brutal şi de atunci ne mulțumim cu două săptămâni pe an şi tot nemulțumiți suntem.

Din septembrie oraşul se goleşte. Şi totul e pustiu şi gol. Pe străzi şi în suflete. Vacanțele pe pământ au un anotimp al lor. Va veni vremea când vom pleca spre veşnica vacanță.

Ninsoarea din August

Cu Ninu, viața mi se părea mai frumoasă, deşi el avea foarte multe probleme sentimentale. Se îndrăgostea repede, iubea cu fiecare celulă din trup,

îşi pierdea capul imediat şi apoi suferea săptămâni întregi şi nu mai vorbea cu nimeni. Avea ochii albaştri de înger cu care sucea mințile fetelor.

Purta pantaloni trapez de 38 cm, o curea lată şi un sacou de catifea verde. Era cu şapte ani mai mare decât mine, dar nu mă lăsa să înțeleg asta. Impuneam respect între colegi având o asemenea proptă, deşi Ninu era blând şi n-auzisem vreodată să fi bătut pe cineva.

Ii eram credincios ca un Saint-Bernard. Avea boala scrisului şi scria declarațiile de dragoste pe foi mari, apoi le parfuma şi mă punea să i le duc după ce trebuia să mă jur că n-o să le citesc. Juram, desigur, dar călcam jurământul pentru că-mi plăcea să citesc ce scria fetelor. M-a prins mama cu o scrisoare şi, disperat, am băgat-o în gură şi-am înghițit-o. Două săptămâni mi-a fost greață din cauza parfumului.

Reli 1-a părăsit când tot satul ştia că se vor căsători şi 1-a părăsit pentru unul care avea Dacie întrucât Ninu nu avea decât sacoul de catifea verde. Am crezut că o să-şi piardă mințile. Stătea năuc pe banca din fața casei, căzuse şi la facultate şi toate o luaseră la vale. II duceam cu mine seara la Criş, eu pescuiam noaptea cu mormoloci şi făceam foc să mă pot apăra de țânțari. Ii puneam şi un băț în mână, dar îl ținea degeaba, râdeau peştii de el, iar țânțarii îi sugeau sângele vampireşte.

Aşa a trecut vara aceea, apoi încă una...

Serile de toamnă ne jucam de-a războiul cu cei din partea cealaltă de sat. Aveam puşti de lemn şi ne dădeam cu cremă de ghete pe față, că aşa văzuse Ninu într-un film cu soldați americani. II bănuiam că venea cu noi numai ca să privească Dacia lui Reli şi el n-avea nevoie de cremă de ghete, pentru că se înnegrea imediat.

Intr-un septembrie a venit la mine cu pantalonii trapez prinşi jos cu ac de siguranță. Ştiam că-i de mers undeva cu bicicleta şi ne-am şi dus, dar ce-am văzut nu mi-a plăcut. Mă chemase să-mi dau cu părerea despre o fată, dar mi-a spus că nu ține cont de părerea mea şi-am înțeles atunci că-i o chestie serioasă. Fata ne-a dat să mâncăm pere şi am băut şi apă; fâcând din cauza aceea foarte multe opriri pe drumul de întoarcere, am avut timp să discutăm pe îndelete.

Nunta a fost acvatică, adică a plouat peste noi de-am început să măcăim toți ca rațele. Mireasa mă privea cu ochi răi, cu duşmănie, iar eu îi răspundeam rânjind, stăpân pe situație. Ninu avea bucăți din el care-mi aparțineau.

Am rămas uluit când, după nuntă, a început să mă caute mai rar. Avea poarta casei de multe ori închisă şi băteam ca un apucat pentru că ştiam că-i acasă.

Intr-o seara mi-am luat puşca în spate, era sâmbăta, şi m-am dus drept în bucătăria lor, înarmat până în dinți.

Nevastă-sa tocmai se pregătea să frământe nişte plăcintă şi avea un castron mare cu făină în mâini şi când m-a văzut s-a strâmbat la mine. „Hai", i-am spus lui Ninu şi şi-a căutat puşca sub pat. „Unde te duci?" „Avem treabă!" A luat castronul cu făină şi ni 1-a aruncatîn cap. Eram ca două fantome înarmate şi triste. Am fost o pradă uşoară în noaptea aceea pentru duşmani. Şi singur, şi alb.

De atunci pe Ninu nu-1 mai salut, iar pe ea o salut cu „Săru' mâna".

După douăzeci de ani...

Una din sâmbetele acelea ploioase în care n-aştepți duminica, ci o rază de soare ştirbă, spânzurată de un nor parşiv.

Mi-am luat nevasta de după umeri şi-am intrat pe poarta pe care ieşisem în urmă cu douăzeci de ani cu o diplomă de bacalaureat într-o mână şi cu o salopetă de miner în cealaltă - poarta liceului fost industrial numărul doi. A venit dirigintele, adus de spate, alb şi uscat; încerca să descopere ceva dincolo de albul meu. „Tu eşti!" „Eu sunt." L-am sărutat şi mirosea a frunză de nuc şi a tutun bun. Am mai văzut vreo două-trei doamne şi dedesubtul rujului şi al cremelor de circumstanță, zâmbete năuce şi obosite. In rest, pupături, mustăți şi surprize mimate.

Am intrat în sala de tehnologie (uram materia asta), am încercat să ne aducem aminte cam pe unde stăteam şi cu cine, apoi dirigintele a strigat catalogul. Lipseam jumătate.

Eram ca pe vremuri, iar eu mi-am adus aminte de biserică şi de amărâții de la fără frecvența Domnului.

Vreo zece divorțați cu copii şi bunurile partajate deja, vreo trei alcoolici, câteva prin Italia, eterne îndrăgostite de bătrâni cu bani. Am avut nevoie de poze să putem depăna amintiri. Am pus nişte bani în plic pentru diriginte pentru că uitasem să-i cumpărăm măcar flori, s-a băut moderat şi apoi ne-am bulucit toți la restaurant. După vreo oră mă simțeam obosit, am lăsat mâncarea pe masă şi era să-mi uit şi

nevasta acolo şi-am plecat pe furiş. Au încercat să fie tineri iarăşi (am văzut pe poze) şi au dansat cât îi ținea sciatica şi au râs cât îi ducea mintea şi-au plecat fericiți spre casele lor.

Dar ce vă interesează pe voi povestea asta?... Ghiciți!

...Viața e un marfar obosit ce trece glorios prin gările pustii fără să oprească în drumul spre o linie înfundată unde, dacă eşti atent vara, greierii cântă ca şi cocoşii. Dimineața...

E prea scurtă să fim mârlani unii cu alții.

Amintirile sunt bune iarna... iar eu aştept caisul din grădină să-şi scuture poamele în iarbă...

La ce facultate să dau?

Nu ştiu dacă nu-i prea târziu subiectul...

Trăim într-o competiție acerbă, auzind de când ne naştem cuvinte ca: „să fii cel mai bun, cel mai tare", „să nu ne faci de ruşine" etc.

In urmă cu douăzeci de ani lumea se împărțea în două. Era, pe de-o parte, marea masă de navetişti şi, pe de cealaltă parte, o minoritate de studenți priviți cu o aură de sfinți. Mi-aduc aminte cât de bine mă simțeam ca şi copil doar când îmi dădeau voie să pun mâna pe ei. Mi se părea că aveau şi virtuți vindecătoare.

Azi studentul nu mai e ce-a fost. Puzderia de facultăți şi derizoriul diplomelor, lipsa unui loc de muncă „după", căpşunile culese de ingineri în Spania au fâcut ca facultatea să fie privită cu alți ochi.

Pentru cei ce se hotărăsc, totuşi, să facă pasul spre o facultate, încep să despic firul în patru.

Un prim factor care trebuie luat în seamă este obiectivitatea autoevaluării. Adică ar trebui să-ți cunoşti puterea resurselor intelectuale, fizice, psihice, ca să nu clachezi. Ar trebui să ştii care-ți este puterea resurselor materiale. Nu-ți poți nenoroci părinții, să

trăiască numai cu pâine goală şi să-şi vândă casa şi pământul ca tu să poți face o facultate. Nu-i ruşine că nu poți. Ruşine e să nu poți şi să nu ştii asta. Să te țină banii babacului în şcoală, „pilele", mila profesorilor şi să râdă toți de tine, iată o mini-tragedie.

Un alt factor de care depinde decizia ta e capacitatea de a fi un visător realist. Când întrebi un copil ce vrea să fie atunci când va fi mare, spune invariabil: „polițist, medic, cosmonaut". Mulți nu se mai trezesc din acest vis.

Nimeni când e copil nu visează să fie măturător de stradă, buticar, parlamentar, căpşunar, casnică etc.

Este bine să putem visa, dar fericirea e să poți să-ți transformi visele în realitate. Or realitatea e dură.

Să nu uităm că decizia alegerii unei facultăți este influențată şi de puterea pe care o au părinții asupra ta. Părinții, să nu uiți asta, de cele mai multe ori, sunt subiectivi. Vor să şteargă din amintire nerealizările din viața lor, prin tine. Atunci vor bate cu pumnul în masă şi te vor trimite la facultatea la care şi-ar fi dorit ei să fi fost atunci când erau tineri.

Există şi spiritul de turmă şi, luat de val, te duci acolo unde anturajul, clasa, moda timpului dictează.

Ce rol are Dumnezeu în toată problema asta? Depinde cum pui problema. Dacă vrei să dai la facultate ca să ai diplomă ca toată lumea, să ai putere, să te umpli de bani, să te poți căsători mai uşor, atunci Dumnezeu nu prea poate fi convins să intervină în vreun fel. Dacă ai hotărât ca facultatea să-ți fie unealtă în lărgirea Impărăției cristice, adică să te pui cu diplomă cu tot în slujba Domnului, atunci Cel Preaînalt se va simți obligat să te ajute.

Reflectați la cele ce v-am scris şi dați buzna la uşa facultăților. Nu e obligatoriu să ai facultate ca să ajungi în cer. Dar e bine dacă poți să faci două şi apoi doctoratul.

Să aveți putere !

Viata ca examen

In urmă cu douăzeci de ani stăteam cu ochii bulbucați la subiectele examenului de bacalaureat. Era început de vară şi n-aveam chef de nimic. Nu simțeam nici o tragere de inimă să tocesc, să iau o notă serioasă, nimic nu mă putea motiva. Până în clipa aceea avusesem două visuri: un casetofon să pot asculta ABBA cât voiam şi o bicicletă cu 5 viteze. Visele erau deja împlinite. Pe deasupra, o aveam şi pe Leni de prietenă şi nu ştiam de ce se îndrăgostise de mine. Dacă luai casetofonul şi bicicleta nu mai rămânea nimic.

Ne-au ajutat profri s-o scoatem la capăt cu bacul şi apoi m-am dus la facultă la Cluj, la Drept, pentru că toți se duceau la Cluj la Drept.

Am călătorit toată noaptea cu trenul, un personal amărât şi încet. Tata şi mama n-au venit cu mine şi când i-am văzut pe ceilalți „candidați" flancați de părinți, bunici şi naşi, care-i băteau pe spate, le fâceau masaj şi le dădeau ceai de

frunze de morcovi, mi-a fost ciudă.

In vara aceea am pierdut totul...

Am căzut la examen, mi s-a stricat casetofonul, bicicleta mi-a făcut-o Nicu praf că i-am dat-o să facă turul României şi Leni a

plecat de la mine fără explicaţii. Aveam optsprezece ani şi jumătate şi în toamnă m-am tuns zero. Am luat valiza de lemn în mână şi am intrat pe poarta unităţii militare.

Când am venit de la Cluj de la examen, am aruncat blugii cât colo, am alergat peste mirişti şi m-am aruncat în Crişul Negru. Era vară, era soare, Crişul mirosea a peşte mult, eram liber şi habar n-aveam că ceea ce urma era un lung şi nesfarşit examen.

Privind în urmă înţeleg că cele mai uşoare au fost acelea. Aşa-i încurajez pe tinerii din biserică. Ce e greu de-abia acum urmează. Râd sănătos pentru că ei nu mă cred când stau albi ca varul, aplaudând cu genunchii în faţa unei teze la matematică.

...Când am venit din armată, iar am căzut la un examen. Şi tot la Cluj. Era toamnă şi urcat cu Dic într-un nuc să scuturăm nişte nuci am ajuns la concluzia că poţi trăi fără facultate şi, la o adică, ai putea trăi numai cu nuci şi apă de izvor.

Mutantii nonvalorii

Nu sunt un nostalgic al şcolii interbelice cu băieţi cu chipiu şi număr pe umăr şi fete în uniformă; nici al liceului de băieţi şi al celui de fete. Am trăit tâmpenia liceului tip „fabrică de meseriaşi" striviţi de comunismul obtuz şi din uniformă eram paraşutaţi direct în salopete de miner să dăm ţării cât mai mult cărbune.

Dar ceva se întâmplă cu şcoala contemporană şi multe aspecte îmi scapă. Am strania senzaţie că la nivel mondial, cineva, undeva, a hotărât ca şcolile să nu mai ridice oameni care să gândească. E nevoie de turmă, să poată fi condusă uşor, să mănânce la comandă, să plângă la telenovele. Şcoala, un mare fast-food cu referate culese de pe net, cu ore grăbite şi profesori obosiţi. Desacralizarea se vede în baruri unde elevii beau „Cinzano" cot la cot cu profesorii, fumează împreună într-o dulce înfrăţire intelectuală. Absenţele sunt motivate cu sutele, iar valorile promovate la liceu sunt decolteul cât mai larg, telefonul mobil cu cameră video, haşişul prizat în toaletă, maşina din parcare sau taxiul

care te aduce sau bodyguarzii plătiți de babacul sau numărul de relații sexuale săptămânale.

Eu scriu aceste lucruri în mijlocul examenului de bacalaureat când cea mai bună generație de tineri pe care i-am avut în biserică sunt în foc. I-am văzut trişti zilele acestea. Imi spuneau că n-are rost să înveți când cei care s-au remarcat timp de patru ani prin absențe, băutură, bătăi, telefoane şi maşini au note mai mari decât ei. „Care-i secretul?" i-am întrebat. „Plicul", mi-au spus. „Noi ne-am dus cu emoții, trebuia să ne ducem cu plic." Şi s-au dus şi supărarea mea s-a transformat în deznădejde când mi-am dat seama că a funcționat. Acum nu o să le mai pot scoate din cap ideea că sfântul şi gunoiul, geniul şi tâmpitul, eroul şi laşul, virtuosul şi imoralul sunt totuna. Variații pe o temă dată. Se vor clona în milioane de exemplare care vor înțelege că viața cu nedreptățile ei e parte a examenului ce-i aşteaptă înaintea marii trieri de la sfârşitul acestei lumi când Dumnezeu va despărți clar şi sigur şi pentru totdeauna lumea în două.

Filozofia materialist-dialectică a

bacului - Bac 2005 -

167.363 de emoționați mai mult sau mai puțin; 8.408 nici n-au mai dat pe la şcoală. Toamna nu-i ca vara şi s-au gândit că melancolia frunzelor căzute îi va înmuia pe nesimțitorii dascăli. 60 au fost prinşi cu fițuici şi-au fost dați pe uşă afară. Săracii! Ceilalți au rămas în sală pentru că pe ei nu i-a prins nimeni.

O fiică emanată de buticar a tras un bilet. Blestem! A cerut să mai tragă unul pornind de la nota 8. Blestem dublu! Era habarnistă beton. S-a ridicat din bancă, s-a dus în fața profilor, a scos câteva

milioane şi le-a pus pe catedră. A fost dată şi ea pe uşă afară pentru că erau prea mulți ochi. N-a învățat nimic de la taică-său care dădea mita cu delicatețe şi discreție.

Bacul e vara şi e cald. Fițe, ochi întorşi pe dos, fuste scurte, pantofi cu toc înalt, şlițuri lungi, părinți cu subsuori. Cei cu dare de mână au cheltuit până la 1000 de euro grei pe consultații, aşa că inima ticăie zburdalnic. „Gaudeamus igitur" e frate vitreg cu „stultitie laus."

Şi cum stăteau vârâte în materialul acela puțin de fustă, vine dezastrul. Comisia e condusă de o profesoară acră şi conservatoare care vrea să le vadă pe fete îmbrăcate. S-a golit curtea şcolii în cinci minute. Taxiuri, girofaruri, Dacii ponosite, toate au pornit ca la formula 1. După un sfert de ceas curtea era iarăşi

plină. Parcă liceul era mănăstire de maici. Mai trebuia numărul matricol tatuat pe unde mai rămăsese loc de dragoni şi paianjeni.

Mi-a scris unul un e-mail zilele acestea. E etic să dea şi el bani cu clasa, să se înmoaie comisia? Ce zice Biblia despre mită?

Nu ştiu ce-a făcut la bac. Sper să-i fi plăcut Eminescu că dacă nu, o să rămână de căruța eticii.

In urmă cu douăzeci de ani când am dat eu bacul, am dat din română, matematică şi fizică, la ultimele două fiind paralel, iar la română perpendicular.

La fizică curgeau valurile pe mine când vine profu de fizică în clasă, scoate afară pe cel ce ne supraveghea şi începe să scrie pe tablă rezolvarea. „Mă, eu am cancer şi o să mor curând. Voi rugați-vă pentru sufletul meu." După ce a ieşit din sală m-am hotărât să mă fac pastor...

Tot felul

de probleme

Dulapul mincinos

„Când o văd îmi vine rău"; cuvinte spuse cu durere, scuipate printre dinți ca semințele bolnave de sindromul vacii nebune. Vorbea de nevastă-sa cu care încheiase un an de căsătorie. Ea venise la aniversare cu vreo douăzeci de kilograme în plus, kilograme aşezate trainic şi în locuri vizibile. „Parcă-i dulap." Mi-am închipuit cât de greu e să trăieşti viața cu o mobilă de care să te ciocneşti zilnic prin casă; dulap cuvântător pe care trebuie să-1 hrăneşti, să-1 suporți şi pe care să-1 vezi frumos doar în amintiri străvechi.

Cum se face că ochelarii îi găseşti pe nasul iubitei numai după nuntă? Dar formele rubensiene şi morocăneala de dimineață? De ce nu ți-a spus că-i epileptică înainte de buchetul de flori? Dar faptul că nu vrea să plece de la mamă-sa unde s-a aşezat confortabil după luna de miere? Dar că nu suportă s-o atingi?

Acestea-s întrebări capitale. Şi cealaltă tabără are un snop de ele.

Dacă familia e privită ca o afacere, atunci ai tot dreptul să-ți lauzi marfa, să treacă. A nu spune tot adevărul nu-i considerat drept minciună. Şarpele hidos al singurătății te sperie şi faci tot ce poți să fugi dinaintea lui şi să-ți confecționezi o mască după care să te ascunzi. Masca nu ține loc de obraz, dar nici nu-ți degeră nasul. Relaxarea după lupta de a te căsători prinde bine, dar duce la kilograme în plus şi o figură de sperietoare de ciori pusă iarna pe câmpul gol. Şi la comparații

hilare.

Incercând să ne stoarcem creierii ca să iasă sucul înțelepciunii, trebuie să recunoaştem că încercarea de fentă e păcătoasă, pentru că adevărul are parfum de libertate. Nu-i păcat handicapul, ci e mârşav să-1 ascunzi. De asemenea, trebuie acordate şi circumstanțe atenuante. Nimeni nu poate prooroci cum va arăta după anul de grație. Când faci nuntă, din seara aceea trebuie să te obişnuieşti preventiv şi cu dulapul, ca să nu ți se tulbure mintea din cauza mobilei mişcătoare.

Un pastor bătrân îmi spunea odată că binecuvântat e omul care nu alege partenerul de viață cu ochiul sau cu mâna, ci cu genunchiul. I-am replicat, şi nu s-a mâniat pe mine, că Dumnezeu

consideră rugăciunea asta printre puținele care trebuie facute cu ochii deschişi. Nu de alta, dar să nu trebuiască să-i ții după aceea închişi toată viața...

In prag de

primăvară rece şi

optimistă

Moto: *„Vine, vine primăvara, Infloreşte toată țara, Floricele pe cămpii Hai să le măncăm, copii!"*

1 Martie. Nici mai mult, nici mai puțin. Stă iarna aşezată în fotoliul urii mele şi-mi râde cu dinții de babă lăsată în stradă. Am vrut să vin la birou numai în tricou, în semn de protest. Mi-am adus aminte de frații din Australia care acum mănâncă cireşe proaspete şi se aruncă în ocean în fiecare după-masă şi le-am pus şi lor gând rău. De fapt, cred ce spunea Gabriel Gafița într-o carte pe care am citit-o când eram tânăr - *„Iarna e o altă țară"*- că noi, românii, n-avem decât un anotimp: iarna; urmată de primăveri scurte şi reci, de veri ploioase şi de toamne pustii. Să fim optimişti. Va veni vara şi vara nu-i ca iarna, spunea preşedintele țării într-un moment de profundă introspecție filozofică.

Acum atârnăm mărțişoare în pieptul celor iubiți (o fi vreo chestie păgână?), cumpărăm flori înghețate din piață să ne punem bine cu profele acre. Studenții au cam venit pe-acasă, galbeni şi firavi după atâtea examene şi acum dorm mai mult prin cămări cu borcanele de zacuscă sub cap.

Bisericile... Bisericile o duc bine. Numai bucurii şi evanghelizări. In bisericile noastre acum e vară. Peste două săptămâni va veni toamna; o toamnă mohorâtă ce va ține până în martie anul viitor.

Să fim optimişti. E primăvară. Sub geamul biroului unul nu-şi poate porni o amărâtă de Dacie. In faţa farmaciei de vizavi e o coadă superbă la medicamente compensate. „Uite, domnule, că n-au murit

toţi!" Suntem un popor greu de ucis. Va veni primăvara şi vom mânca leuştean şi lăptuci şi ciorbă de urzici şi vom trăi şi vom vedea, a zis orbul cu optimism.

Ieri, mergând pe stradă, în faţa mea un tânăr a căzut într-o gură de canal de pe care capacul fusese furat şi dus la fier vechi. L-am ajutat să se ridice, era lovit la piciorul drept şi la coaste şi 1-am întrebat retoric, cum de n-a văzut gaura. „Din cauza asteniei de primăvară!" mi-a spus suflând greu. Am râs amândoi de prostia debitată. Nu-ţi poţi pierde capul sau să te îndrăgosteşti în ultima zi de februarie.

Oricum, n-are primăria atâtea guri de canal câţi astenici sunt în oraş. Mulţi zic foamei, astenie...

Jurnal de sâmbătă

seara înspre duminica de după

Ora 23^{30}. Oraşul trist. Portocala mecanică a fost mai tare decât cartoful mioritic şi ne-au făcut olandezii piure. Am ştiut că ne-au bătut morarii de vânt la fotbal pentru că nu s-a mai răcnit prin oraş, iar discotecile au rămas goale. N-am văzut mare lucru prin fereastră pentru că mi-e stropită toată cu lapte „la Dorna". Copiii sătui ai bogătanilor, când vin de la şcoală, găuresc cutia laptelui şi-1 pulverizează pe geamurile oamenilor. Câinii sunt graşi toţi şi sătui de cornul aferent.

Duminica dimineaţa, ora 8^{00}. Am plecat în sat să-i aduc pe mama, tata şi pe Trăianu' lui Paşcău împreună cu Mărioara, nevastă-sa, la biserică. Am avut Cina Domnului şi când m-am dus printre rânduri, trei stăteau pe bancă trişti. „Voi de ce nu luaţi cina?" „Am luat bani împrumut şi nu-i putem restitui la timp." Vae Victis!

Ora 14^{00}. Am plecat la mormântarea unui frate bătrân. în cel de-al doilea război mondial a fost rănit de două ori. O dată pe frontul din apus şi o dată pe cel din răsărit. Bine că n-au fost şi alte fronturi. Deşi spuseseră că nu se face masă, pentru că e obicei păgân, în curte mirosea a sarmale. „Pentru cine?" am întrebat. „Pentru pastori." Toţi oamenii sunt egali; unii însă mai egali decât alţii. „Liberté, egalité, fraternité

!"

Ora 18^{00}. Seară de tineret şi am vorbit despre alegerea profesiunii. L-am întrebat pe unul ce lucrează şi mi-a răspuns că pe stivuitor. L-am mai întrebat şi dacă-i mulțumit. „De muncă da, de salariu ba."

Viața e dură şi câteodată nemiloasă ca soția lui Potifar.

Ora 23^{u} . Cuget...

Ora 24^{00}. Cuget, deci exist...

Ora 2^{00} spre luni. Cuget, deci rezist...

Dimineața, fata mea, Emma, mi-a spus că noaptea a văzut un extraterestru prin casă. Era mic şi verde. De fapt, văzuse pe frate-su, Beni, care din cauza cireşelor fâcuse vreo douăzeci de drumuri la baie.

„Supărat sunt, Doamne $_{r}$ supărat../'

Asta-i melodia preferată a lui Gigi Becali. Intr-un moment de inspirație profundă, când gândirea se pierde în gaura neagră a introspecției metafizice, a compus-o Adi de la Vâlcea.

Poate din cauza gripei a început să-mi placă... Dumnezeu face reclamă la Zapp, un misionar american ne beşteleşte că evanghelicii din România nu trimit misionari suficienți în Tibet. Sper ca Dalai Lama să ajungă creştin în urma misiunii tibetane a unui frate din Dămăroaia. Mi-am făcut vaccin antigripal şi nu m-am ridicat din pat de patru zile. Mi-am pus o noptieră lângă pat să vină firații să mi-o umple.

Intr-o sală de şcoală duminicală dintr-o biserică mare am găsit ultima carte cu Harry Potter. Am să las delirul nesfârşit ca Marin Preda şi am să privesc partea plină a paharului cu sirop de pătlăgică, gândind pozitiv. Iarna e ca vara şi vara e vacanță.

Mi-e dor de soare şi să aud marea înfuriată într-o scoică lipită dureros de ureche. Mi-e dor de-o noapte de mai când liliacul miroase a rai şi a sfinți râzând. Am împlinit săptămâna aceasta paisprezece ani de la botezul în apă şi m-am felicitat cu o cană de ceai. Sărut mâna Domnului pentru purtarea de grijă şi o să-mi treacă gripa şi n-o să mai fiu supărat.

O să fiu fericit pentru că fericirea e o chestie pe care ți-o pregăteşti dinainte. Eu nu o să mă mai cert cu nimeni. Nici cu comitetul bisericii şi nici cu cei care fac din mine sac de box.

Pur şi simplu, vorba lu' Holograf, merg înainte spre gura de canal în care,

căzând, voi deveni erou.

Un tramvai numit prostie

Fratele Lae zicea ieri că a văzut un primar oficiind căsătorii în tramvai. Mi-a spus că oraşul acela trebuia să fie tare sărac dacă nici primărie n-avea. I-am explicat că oricum căsătoria nu era valabilă decât o zi, adică era pe fugă ca şi tramvaiul şi nu merita să nenorocească bunătate de sală de protocol.

A rămas năuc. M-a întrebat dacă primarul acela zice „până când moartea vă va despărți" şi i-am spus că cei doi depun jurământ că vor rămâne împreună până se opreşte tramvaiul.

Am crezut că înțelege, dar nu a înțeles. S-a luminat şi, zâmbindu-mi, mi-a şoptit că abia acum îşi dă seama de ce Ceauşescu punea bisericile pe roți şi le muta prin oraş, ca să se poată oficia şi în ele căsătorii de-o zi.

Imi spunea Valer Brâncovan că noi, românii, suferim de-o foame istorică. I-am spus că noi suferim de-o prostie istorică şi i-am dat o sumedenie de exemple.

Noi avem un dragobete sub tâmplă care ne munceşte şi ne face să bem kitsch-ul ca pe apa cu clor de la chiuvetă.

Ne-a fost uşor să ne contaminăm cu Valentine's Day pentru că oricum de balcoane ne atârnam la soare ciorapii şi alte rufe intime.

Ne place să ne dezgolim în public şi când înjură românul, rotunjeşte cuvântul obscen cu bucuria rostirii marilor adevăruri.

Cel mai lung sărut premiat de cunoscătorul public bucureştean ce trecea întâmplător prin Piața Sudului.

Cea mai lungă declarație de dragoste răcnită printre trecătorii înghețați din centrul Timişoarei.

Imbrățişări, panglici, inimioare roşii, baloane, căsătorii scurte, reduceri pentru o noapte la hotel, ziua îndrăgostiților a venit peste români, care s-au îndrăgostit imediat; de un kilogram de portocale fleşcăite mai ieftine, de o sobă ce mai emana puțină căldură (îmbrățişată rapid), de un colț de pâine găsit în tomberonul cu gunoi. Dragoste la prima vedere.

La vot ne-am îndrăgostit de Băsescu şi cred că va fi o dragoste scurtă, tip Valentine's.

Eu m-am săturat de iarnă şi de Halloween. Dar ce legătură are Halloween-ul cu Valentine's Day? Are una metafizică. Şi eu cred că are legătură şi cu Badea Cârțan, cu Meşterul Manole, cu Mama Omida şi cu Gigi Becali.

...Toate astea şi multe altele i le-am spus pe nerăsufiate lui Lae. A plecat mohorât, spunându-mi că toți tinerii creştini de astăzi care reuşesc să se țină curați, ar trebui sanctificați încă din timpul vieții. I-am replicat că vorbeşte prostii din cauza frigului şi întorcându-i spatele m-am împiedicat de doi câini care sărbătoreau Valentine'sDay.

Partaj

I-am privit când el i-a dăruit buchetul. Albastru şi m-am bucurat că nu-i roz. M-am gândit că-i un tip realist, adică nu promite mai mult decât poate oferi. Nu ştiam atunci că albastrul e culoare de înmormântare. S-au sărutat şi ochii le erau cuiburi de turturele guralive. Soarele de toamnă lăcrima scuturând peste toți frunze de castan sfătos. Agățaseră după maşină tinichele şi baloane şi ne-au lăsat în urmă miros de miere de salcâm uitată în cămară. De atâtea ori i-am auzit, după aceea, rostindu-şi cuvinte tandre, ținându-se de mână, şi-mi era ciudă că mie nu mi-au mai rămas dulcețuri verbale, împrăştiindu-le fără discernământ pe la biserică.

Nu i-am văzut niciodată certându-se. Când toate au luat-o la vale ca bârnele lui Zorba, au sărit peste etapa vorbelor spuse la nervi. Stăteau la masă liniştiți, sfătuiți de avocați şmecheri cu geantă diplomat şi mirosind a transpirație sub braț. Cuvintele erau împuşcături în noaptea de Bobotează, când comorile dănțuiesc în lumini albastre ca buchetul uscat. Işi împărțeau lucrurile. „Casa rămâne la tine, iar copilul, maşina, televizorul, frigiderul şi apartamentul la mine." Au tras linie, au adunat, împărțit şi după ce a fost totul gata „pe cale amiabilă", cum au zis sconcşii cu diplomat, au plecat fericiți că nu mai trebuiau să se facă de rahat la tribunal.

Copilul n-a zis nimic, el se juca la o masă cu un trenuleț verde din plastic. De fapt, nici nu 1-a întrebat nimeni ceva. El îl va lua miercurea trei ore, de la două la cinci, şi toți erau bucuroşi. Aveam în gură gust de țelină macerată şi priveam dincolo de geamul murdar la toamna bleagă ce vărsa peste noi ploaie rece şi măruntă. Ăştia au ceva cu toamna, m-am gândit. Dar buchetul pe unde-o fi? Am întrebat pe unul deştept cum se numea scena la care priveam. Partaj, aşa se numeşte - când doi, după ce au totul la comun, se împart pe grămada de lucruri, sentimente, visuri şi vorbe dulci. Şi partea care le rămâne o investesc în altă expediție în terra incognita unde te aşteaptă râzând strâmb hârca unei noi decepții.

Oare câte buchete se pot primi în viață? Câte vorbe bombonoase se pot şuiera la ureche?

Incep să-1 înțeleg pe Freud. Când omul nu mai gândeşte cu mintea inimii, orice buchet albastru ținut cu delicatețe în mâinile cu mănuşi albe are efect de nitroglicerină băută pe stomacul gol.

Partajul miroase ca subsioara avocatului...

Merry Christmas,

soția lui Moş

Crăciun

Sărbătoare. Lumea aleargă năucă prin oraş. Toți ne frecăm mâinile. Comercianții de bucurie. Ne-au belit. Să trăiască Crăciunul.

Am tăiat porcul şi până la Anul Nou trebuie să-1 mâncăm cu trichinele cu tot. Apoi vine capul umflat, fierea în pioneze, pancreatite obscene.

Am fost în piață. Adidaşi PUNA, casetofoane PANASOANIC, parfumuri ADIBAS, treninguri NIKES.

Vinul s-a vândut foarte bine. Se va bea pe rupte, iar cu sticla goală se va da în capul românului de lângă tine. Vor fi accidente pe şosele şi iar vom avea ştiri beton.

Portocalele au gust de nitroglicerină. Le-au cules verzi şi s-au copt forțat pe mesele murdare ale pieței, la zero grade. Studenții au venit acasă în vacanță. Sătui de zacuscă şi biscuiți, trăiesc clipa. Cadouri pentru săraci, pungi sclipicioase şi apoi o să-i uităm iar 12 luni.

Ne întâlnim cu oameni care ne plac şi cu oameni care nu ne plac. Ii salutăm pe cei din urmă fugar într-un scurt armistițiu. După sărbători o să scuipăm iar cartuşe din gură.

In biserică o să fie bine. O să ne certăm iar dacă e bine cu brad şi globulețe, dacă există sau nu Moş Crăciun. Cadourile o să le dăm copiilor pe şestache, cu un aer vinovat.

Eu cred că Moş Crăciun există. La români nu vine pentru că el intră pe horn, or noi avem nişte schizofrenice de hornuri care tot afumă, pe care nu mai intră o scobitoare.

Fericit că a făcut bine americanilor, Moş Crăciun se întoarce mulțumit acasă, unde este luat în şuturi de hoaşca de soție, Merry Christmas, din cauza hainelor murdare de funingine. Supărat, Moşul se culcă, jurându-se că de la anu'

se va duce la românii risipiți prin toată lumea. Dacă tot suferă, măcar să merite.

Efectul Doppler pe

dos .

Deplasarea spre

verdele celălalt

La început ar fi suficienți doar ochii iubitei. Verzi. Apoi, verdele altuia sau alteia e mai frumos sau mai crud ca verdele nostru. Şi atunci apar stele verzi care se prind ca scaieții în coama cailor verzi de pe pereți.

Deplasarea spre verdele celălalt se numeşte la început nemulțumire, apoi o altă căutare urmată de o mare dezamăgire.

Daltonismul sentimental duce până la urmă la regret, decepții şi oglinzi sfărâmate, iar din celălalt face erou. Una din reginele înşelate ale Angliei i-a zis soțului care o ducea spre eşafod:

„întotdeauna te-ai îngrijit de ridicarea mea. Dintr-o simplă femeie, m-ai ridicat la rang de contesă, din contesă în regină, iar acum te îngrijeşti de o nouăînălțare a mea. Din reginăîn sfântă..."

Gelozia e cățeaua turbată a invidiei. Ea se naşte din împreunarea fricii cu complexele de tot soiul, creşte rnare, dând paranoic din coada furişării. Atâta neîncredere în case, fiecare clipă de întârziere provoacă spaime, parfumul străin naşte războaie, privirea sapă tranşee pentru ura ce o să vină.

Gore se căsătorise cu Lola, iar Lola avea o mamă sucită şi 1-au urât amândouă pe Gore pentru că Gore avea facultate, iar Lola de abia ştia citi. Căsătoria fusese aranjată de nişte stafii de mătuşi pentru că Gore era cu capul în norii filozofiei. Şi nu 1-au lăsat să fie procuror, ci 1-au trimis la mină şi în fiecare zi îi puneau un morcov fiert în geantă să aibă ce mânca. Seara stingeau lumina pe el pentru că Gore avea obiceiul prost să citească, or curentul era scump.

Lola a rămas singură cu mă-sa pe întuneric, mâncând amândouă morcovi pentru că Gore, sătul de atâtea vitamine, a coborât într-o zi cu picioarele pe pământul plin cu E-uri şi a plecat în lumea largă.

Verdele tău, iubito, e cel mai frumos şi nu mă mai interesează alt verde. Verdele tău e verdele meu şi suntem amândoi, doi omuleți verzi, plecând de mână spre țara de dincolo unde culorile nu-şi mai fac vizite neanunțate.

Inepții şi resentimente

Ziua de 29 mai 2005 a trecut neobservată, umilă şi mediocră, strivită între

două evenimente desfaşurate pe două maluri de râu.

Sâmbătă, pe malul Dâmboviței au defilat înspre seară câteva sute de homosexuali, cerându-şi elementarul drept la nuntă cu dar şi cu naşi, ca mai apoi să-şi înfieze doi copii şi să-şi pună mama bărboasă şorțuleț şi să le facă sandwich-uri dimineața, iar tata bărbos să-i ducă la şcoală pe portbagajul bicicletei.

Au primit câteva roşii în cap, dar nu multe, pentru că-s 50.000 lei kg, şi câțiva pumni de la chelioşii din Noua Dreaptă. Bisericile

n-au prea fost reprezentate, cei mai mulți credincioşi, de toate nuanțele, aşteptând înfrigurați o nouă întâlnire cu Andreea Marin.

Mă bucur că pot scrie încă liber despre chestia asta, cu gândul că peste vreo doi ani voi face puşcărie sănătoasă pentru şovinism sexual. Dacă ei sunt normali, înseamnă că eu şi nevastă-mea nu suntem. Hai, Dinamo!

Duminică. Franța a făcut „Hai sictirevous" Europei şi toți s-au perpelit. Pe malurile Senei cocoşul a cârâit a ploaie.

Nu scăpați voi, fraților, fără cipuri, n-aveți nici o grijă. Ce e scris, e scris: „mene, mene, tekel upfarsin".

Am fost la Paris în urmă cu două săptămâni şi în timp ce ne dregeam, eu şi Doru Sava, cu apă minerală „Evian", am observat că francezii aruncă pliculețele goale de zahăr şi chiştoacele de țigară pe jos. Până în străfundul rinichilor mi-am dorit să nu intre ei în Europa. Că n-au ce căuta între noi. Noi le-am dat fier pentru Turnul Eiffel şi ei au făcut cadou americanilor Statuia Libertății şi de aceea au libertate şi poponarii. Vedeți că tot de la francezi ni se trage?

Bucureştiul e „Micul Paris" cu canale cu tot şi aurolaci şi cu manele şi cu „mânca-ți-aş", iar Dâmbovița e mica Senă cu sticlele goale de „Frutti-fresh". Trăiască PET-ul!

.. .Eu am împlinit 38 de ani tot duminică... şi nici un ziar nu a scris nimic. M-am gândit să-mi organizez şi eu o autorăpire şi să-i pun pe cei de la organizație să-mi facă poze între kalaşnicovuri şi fețe mascate şi să ceară răscumpărare 1% din profit pentru ONG-uri.

Am ținut o predică subțire duminică şi alta la fel de anemică, seara. Intre programe am stat în pat cu ochii în tavan şi cu invitația de 20 de ani de la terminarea liceului, sub cap.

Nemaiputând dormi, duminică spre luni m-am sculat pe la patru

dimineața, m-am dus în sat, am înhămat iapa şi am săpat porumbul, eliberându-1 din buruiană. Iapa era a făta, sufla greu, dar nici eu n-aveam chef

Radioul tocmai prezenta horoscopul zilei. Cei din gemeni vor avea o zi excepțională, cu realizări profesionale, cu profit şi cu relații nemaipomenite cu partenerul de viață şi cu ceilalți muritori.

Horoscopul e mincinos şi ăia de la radio la fel. Ce realizare profesională la sapă?

Uite aşa mă pierd eu cu tot felul de nimicuri şi nimeni nu-şi dă seama ce legătură este între gay, U.E., cei 38 de ani ai mei şi iapa Rozi.

Cornul şi laptele

„Cornuleț cu lapte, cornuleț cu lapte Bine ai venit în şcoala mea Tu eşti marea bucurie, nu te voi uita, Mulțumesc din toată inima."

De aici începe aventura... De la filozofia hamangiană a fostului nostru prim-ministru, Adrian Năstase. El a gândit că dragostea trebuie să treacă dincolo de prozaicele cuvinte, îndreptându-se înspre orizontul faptelor dintâi. Nu trebuie să-i spui colegei tale că inima îți bate ca un vrăbioi prins sub covată la vederea

ei. E suficient să te jertfeşti întinzându-i grațios porția ta de existență materializată printr-un corn uscat şi 200 ml de lapte la pahar şi ea va înțelege totul...

Bunătatea la vârsta asta poate însemna s-o laşi să copieze după tine, când disperarea corigenței o năpădeşte. Există teologi care spun că a copia este furt. Dar vreau să văd eu teologul acela care n-a copiat niciodată...

Să nu mai vorbim de căratul ghiozdanului burduşit cu cărți şi alte lucruri inutile. E o datorie, dar şi un exercițiu de bunătate să devii hamal, sclav, cămilă şi catâr. Marius a cărat ghiozdanul lui Leni şi pe al lui două trimestre. Apoi Leni 1-a părăsit pentru mine şi Marius s-a îndrăgostit de Lili. N-a abandonat ideea de a căra ghiozdanul lui Leni pentru că îi intrase pavlovian în reflex. Acum îl căra şi pe-al lui Lili. Avea trei ghiozdane şi parcă era pom de Crăciun. Marius era un om bun...

N-am bifat la îndelunga răbdare a dragostei, aşteptarea nesfârşită a iubitei în fața Filarmonicii de Stat când de-atâta stat ai ajuns un felinar şi nici câinii nu şi-au dat seama. Asta e bunătate -când nu zici nimic după o oră de întârziere şi nu te enervezi şi nici măcar sarcastic nu eşti.

Aici nu e vorba de stoicism, ci de bunătate şi cu asta nu te procopseşte

şcoala, nici cei şapte ani de-acasă. Ea vine din cămările pline de dulcețuri ale sufletului, când fereastra iubirii primeneşte aerul închis al copilăriei trecute. Bunătatea e zestrea sublimă a nunții, cuvântul de alinare ce transformă dialogul în gângurit de turturele. Bunătatea e dragostea materializată, e declarația fără cuvinte, e picătura de apă pe buzele arse de indiferență şi de egoism ale acestei lumi.

De aceea sunt bucuros că trăiesc în România şi copiii noştri au ceea ce numai ei au. Au ocazia, datorită generozității politicienilor noştri, să dăruiască încă de mici cornul şi laptele şi să devină buni în iubire. E cornul din care sună stingerea singurătății, e laptele muls direct din Calea Lactee unde stelele stau perechi, perechi.

Confesiune de toamnă

Nu-mi place viața pe care o trăiesc... Unul din motivele principale pentru care mă voi aşeza temeinic în mănăstirea Beiuşului este că simt de ceva vreme dorința de a fi lăsat în pace.

Mi-a fost drag să stau între oameni... Şi mai ales oameni de spirit, de omenie, oameni buni. Mi-a fost drag să stau chiar şi între penticostali...

Acum îmi doresc să fiu tot mai mult singur... Nu mai vreau nici sub „lumina reflectoarelor" şi nici sub „tirurile de arme automate" ale „fraților". Mi-e lehamite...

Visez o zi în care să nu mai sune telefonul de o sută de ori, visez o zi care să fie TOATĂ a mea, să nu mai fiu chemat pe la biserici pentru încă o perfuzie de har, visez să nu mai citesc tot felul de mizerii scrise despre colegii mei de slujire şi despre mine, să nu le mai aud. „Asta nu se poate!" mi-a zis un prieten cu îngăduință. „Eventual să-ți doreşti să te critice unul mai deştept ca tine, să lovească cu piatra unul mai sfânt, să te laude unul mai mare." Nu, nu vreau nici asta! Pur şi simplu vreau ca oamenii să uite de mine. Dar asta li se întâmplă numai morților. Or eu, trăiesc...

Şi n-o să mor niciodată. M-am risipit în oameni şi câte-o fărâmă din mine a rămas în fiecare, chiar şi la critici. M-au putut lovi, dar n-au putut să mă ignore. Când o să mor, fărâmele din mine trăitoare în alții, vor forma un alt om care şi el va primi dreptul la viață.

Dacă Miguel de Unamuno are dreptate, atunci Dumnezeu ne va judeca după năzuințele noastre. In eternitatea eternității vom fi ceea ce am vrut să fim,

nu ceea ce am fost. In cazul în care Dumnezeu ne va judeca după vise, după aspirații, voi ajunge printre primii în cer pentru că n-am alt vis decât acela de a umbla SINGUR prin pădurea care, în capătul grădinii mele, moare roşiatic pentru a învia puțin mai încolo...

Bibliografie obligatorie

II urăsc pe Don Quijote pentru că înainte de a şarja contra morilor de vânt, le avea deja sub ligheanul de bărbierit ce-i ține loc de coif Acestea măcinau în mintea lui grâul neghinos al fantasmelor.

Dulcineea apărea frumoasă şi senzuală, manierată şi delicată. Albă ca Zăpada şi Ileana Cosânzeana, rațiune şi simțire, agonie şi extaz şi mirosea a cărți încă nearse.

II urăsc pe Sancho Pauza pentru că umbla cu găleata de apă rece după el, mereu gata să-şi trezească stăpânul din somnul cu monştri şi zeițe. Ba că Dulcineea nu există, ba că e o țărancă grasă, ba că trebuie să se întoarcă acasă bătrânul hidalgo. Un veşnic nemulțumit şi fire prea puțin dispusă la visare. Se gândea la bănuții strânşi, la copii, la pâine, om înclinat spre cele profane. Alt personaj ca el în literatura română n-am găsit - poate doar servitorul din „Mistrețul cu colți de argint" al lui Doinaş.

O urăsc pe Dulcineea pentru că n-a încercat măcar să se spele. A rămas transpirată şi stupidă până la sfârşit, nedepăşindu-şi condiția. Putea intra direct în legendă, direct în inimile noastre doritoare de metamorfoză.

O iubesc doar pe iapa Rosinante care, deşi a văzut toate aceste lucruri, n-a zis nimic, ci, cu un dispreț nobil, şi-a purtat trupul costeliv prin istoria prefabricată...

Gata cu Cervantes pentru că prezentul e mult mai bogat decât trecutul. Atâția hidalgo cu mintea tulburată de perfecțiuni blonde sau violete în aşteptarea mariajului perfect, a iubirii platonice, a fericirii perpetuum mobile. Nălucile provoacă disperare, ceața este stăpână şi morile de vânt au chip de părinți şablonați şi neînțelegători.

Atâția Sancho Panza care ucid visul din amiaza mare venind cu poveşti îngrozitoare despre cupluri nefericite, de fapt povestindu-şi propriile neîmpliniri şi refulări. „Ce iubire şi fumuri? Că nu țin de foame!"

Atâtea Dulcinee, neputincioase în a depăşi mentalitatea de țațe, ce-ar fi trebuit să se închidă în mănăstiri şi nu să se preumble pe la starea civilă. Cu ele

nu mai e nevoie de inchiziția culturală, că-ți pun cu mâinile lor delicate cărțile pe foc să încălzească veşnica iahnie de fasole. Am luat o Dulcinee în maşină vara asta să mergem la o înmormântare şi, deşi aveam climă, am mers cu geamul deschis şi cu capul afară.

Reclamă: „Folosiți săpunul Cheia! - Singura cheie pentru o conversație plăcută."

...Şi uite unde am ajuns eu citind a nu ştiu câta oară pe Cervantes.

Cu timiditate, spre voi, o floare...

Sunteți mai multe prin biserici pentru că şi la crucea lui Hristos ați fost. Proporția e aceeaşi de la Golgota. Să fie de vină sufletul? Inima? Mintea? Cele mai multe n-o să primiți nici o floare

primăvara asta. O parte din voi n-ați primit nici o floare toată viața. Nici măcar buchet de nuntă n-ați avut pentru că era lumesc; am văzut poze de nuntă cu mireasă ce ținea o Biblie în mână în loc de flori. Probabil că rămăsese în urmă cu studiul...

Ne purtăm aspru cu voi pentru că fiecare celulă masculină țipă de durerea izgonirii din rai. Suntem neîmpăcați cu gândul că stăm cu picioarele în zăpada din martie, când puteam privi răsăritul de soare prin vitraliile veşniciei.

Eu cred că Adam a ştiut ce face... S-a aruncat deliberat în hău, doar ca să rămână lângă Eva cea neascultătoare. Păcatul lui a fost cu mult mai mare pentru că a fost premeditat, dar dragostea transcende rațiunea teologică.

Nu pot să vă văd decât ca pe tovarăşe de drum, în drumul retur spre împărăția pierdută şi recâştigată. Am o mamă, o soție şi o fiică şi mii de surori de credință sfântă. Sunt bucuros că vă am aproape şi trist că nu pot să vă aduc personal câte o floare ruptă din ogorul cerului; o floare înghețată de cireş prost, ce s-a grăbit să se deschidă, lesne încrezător, înaintea surâsului perfid al iernii neplecate.

Iertați-ne pe noi, neamul bărbătesc de pe planetă, pentru că suntem ipocriți şi mincinoşi. Până să vă câştigăm inimile vă promitem luna de pe cer cu stele cu tot şi apoi uităm să vă dăruim măcar un zâmbet pământesc, măcar o vorbă bună, măcar o floare de pe câmp.

Am să mă rog lui Dumnezeu când am să ajung în cer să mă facă grădinarul raiului şi când îngerii n-o să observe, am să rup câte o floare pe furiş şi o să v-o dăruiesc. Cui? Că în cer n-o să mai fie nici femei, nici bărbați.

Iar era să fac o promisiune aiurea...

Frumoasa şi egoistul

Zice într-un moment de sinceritate motanul Garfield către cățelul Oddie: „Aiizi, Oddie, noi doi avem ceva în comun. Iubim aceeaşi persoană. Adică pe mine."

E filosofia de viață, nemărturisită, a multora. Atâtea nunți sunt murdărite de amintirea lipsei de aşteptare şi viitorul prinde contururi cețoase. Egoistul se gândeşte doar la amărâta clipă de acum, în care vrea totul şi-l vrea repede. Sărutul şi mângâierea ce tinde să devină profana pipăială, sexul pe furiş sau aluziile obscene ne sunt toate dinamită cu fitilul aprins pentru viitoarea căsătorie.

Nici un mormânt nu se profanează şi ne gândim la blestemul lui Tutankamon, darămite un templu viu. Dragostea adevărată aşteaptă şi are răbdare chiar de-ar fi pământul numai gări şi câte un fleț cu ochii-n soare şi cu flori în mână pe peron.

Să te mai şi căsătoreşti încercând să ştergi amintirea pipăielii e alt dezastru, comparabil numai cu explozia de la Cernobâl, pentru că niciodată o greşeală nu se acoperă cu o alta din care ies copii. Cineva încerca într-o zi să-mi explice că tot neamul bărbătesc e vinovat şi predispus la a nu avea răbdare. I-am spus că îl bănuiesc că e rudă cu Freud, or Freud şi creştinismul sunt paraleli ca două şine de cale ferată. Cât dintr-un creştin trebuie să rămână bărbat? Până unde trebuie să meargă modificarea simțurilor?

Frumoasa e vinovată pentru lipsa luptei. Un non-combat laş şi totul capătă miros de haină de la mâna a doua. E vinovată pentru că-i este teribil de frică de posibilitatea de-a nu mai auzi niciodată tropăitul cailor peținorilor prin fața casei ei. E vinovată că se descoperă, când farmecul unei femei stă tocmai în lucrurile nedescoperite, ascunse.

Egoistul nu-i vinovat cu nimic. El e un accident cromozomial care trăieşte cu creierul îndopat de testosteroni de serviciu. Trăieşte pentru acum şi pentru ce-i în mână, dar ce-i în mână e minciună, pentru că lucrurile care dăinuiesc nu-s pipăibile. Am văzut predicatori cu mâna în buzunar şi un profesor de-al meu spunea că nu-i bine ca bărbații să țină mâna în buzunar, dar eu prefer să văd oribilitatea asta decât un Parkinson sexual.

Egoistul trebuie respins pentru că nu-i nici o pierdere. Şi aşa în biserică

sunt mai multe fete decât băieți.

Tot felul de nunti

întâia nuntă (I)

Tragedia numărului

impar

Născut fără copilărie, fârâ amintirile primei zile de şcoală, fără mângâierea mamei, născut din lutul roşiatic, Adam stătea pe prispa Edenului, trist. Se uita la cerul albastru şi nici n-avea ideea unei alte culori cereşti. In subconştient poate-şi dorea o zi în care ploaia să cadă în grădină şi el să stea râzând sub stropii reci. Se săturase de aburul ce se ridica de pe fața pământului, fârâ să ştie că abureala e parte a vieții.

Nu-1 frământa faptul că trebuia să lucreze grădina şi s-o păzească, ştia că nu-i buruiană şi spin şi ştia că nimeni nu va sări gardul să-i fure cireşele. Eu nu mă născusem încă şi nici ceilalți prieteni ai mei, aşa că Adam putea sta liniştit.

Acum avea altceva de lucru... Dumnezeu îi spusese la ultima plimbare împreună că va trebui să pună nume tuturor fiarelor câmpului şi tuturor păsărilor cerului. Le îngrămădise bunul Creator la poartă şi acum defilau înaintea lui Adam şi el le punea nume - ce-i trecea prin cap. Apoi, câteodată, îl pufnea râsul de câte-un nume năstruşnic.

Nu ştia de ce, dar de câteva ore bune i se strecurase în aburul din piept o tristețe apăsătoare cu gust de fruct oprit. Matematica aceea îl deznădăjduia. Nu trebuia să te fi dus la şcoală pe clasa întâi ca să-ți dai seama că unu şi cu unu fac doi şi perechile treceau țanțoşe pe lângă el şi leul îi făcea cu ochiul superior, ursul îşi mângâia ursoaica în trecere, lupul îi rânjea.

Adam putea să le spună două vorbe apăsate, dar simțea că pe undeva aveau dreptate. Animalele alea proaste care nu ştiau să aprecieze un răsărit de soare, îl învățau acum matematica strivitoare a

iubirii. Semnificația cocârjată a numărului impar, a singurătății țiuitoare, a omului care n-are cu cine vorbi, a umărului care nu găseşte alt umăr de sprijin, a palmei ce pipăie lipsa altei mâini, matematica fioroasă care te face să ai de toate şi totuşi nimic.

Dumnezeu anticipase clipa aceasta şi Eva era în mintea Lui de multă vreme, dar încă Adam nu ştia secretul blond cu ochi verzi...

Descoperise ceva în neregulă în Eden şi acest ceva în neregulă era tocmai

cu privire la persoana lui. El era număr impar şi avea de gând să-I spună lui Dumnezeu defecțiunea aceasta...

întâia nuntă (II)

Ultimul somn insingurat

...Ochii i se păreau grei, bile de oțel lăcrămoase şi se culcă cu spatele rezemat de pomul interzis. Era ultimul somn singuratic, un somn adânc şi fără vise. Nu simți durerea pieptului deschis, nici a coastei smulse, ci numai bucuria unui schimb bun şi trainic. Ingerii priveau curioşi la operație gândindu-se unde greşise Dumnezeu de mai trebuiau corectări. Nu cursese sânge, pentru că sângele trebuia să cadă mai târziu, dar Adam dormea fără să se mai împiedice de aceste finețuri teologice. Eva ieşi superior, fabricată din materie vie şi-1 privea pe cel tocmit din pământul mort cum sforăie nesimțitor, speriind păsările proaspăt botezate. II lăsă acolo; de fapt, uită de el pentru că-şi văzu o şuviță rebelă în luciul apei şi încerca s-o pună la loc. Lui Adam nu-i veni să creadă ce vedea înaintea ochilor. Puse mâna la piept unde percepu o durere tăioasă şi simți locul gol. Realiză imediat de unde venea Eva şi, holbându-se la femeie, mulțumi în gând lui Dumnezeu pentru că-i ştia gusturile. Țipă cât îl ținu gura, că-i os din oasele lui, carne din carnea lui, o recunoscu, o iubi, o sărută, trase câteva şuturi animalelor cărora le trecuse râsul superior. Se răzbunase, nu mai era singur, hotărî imediat că părinții trebuiau părăsiți la căsătorie, apoi şi-aduse aminte că-L avea doar pe Dumnezeu, dar se gândi că legea-i bună pentru cei ce vor veni."Vor fi un singur trup", mai zise, şi de 6000 de ani tot se ceartă să vadă cui a rămas. Acum era bucurie, bucuria somnului din care te trezeşti cu cadoul lângă tine. Edenul se pregătea de nuntă, îngerii şi stelele,

iarba şi vietățile jucau, mirii erau îmbrăcați în lumină. Totul era un love-story vizibil ce se îndrepta spre happy-end fără ca cineva să prevadă dezastrul. Numai Dumnezeu ştia...

întâia nuntă (III)

Frumoasa şi şarpele

Şarpele nu fusese invitat la nuntă. El nu prea era invitat nicăieri din cauza tuşeului rece. Inspira repulsie şi nimeni nu îndrăznea să privească în ochi tulburi de mort.

Bucuria nunții trecuse... Adam lipsea mult de-acasă, ocupat frind cu grădina. Miile de cuvinte spuse la început se transformaseră în mormăituri

neatente şi Eva suferea. Nu mai rupsese de mult o floare să o aducă acasă, stătea până târziu cu animalele încercând să le convingă să muncească în locul lui şi când venea în cortul din frunze se punea pe coasta ruptă şi sforăia enervant, mirosind a transpirație edenică. Eva plângea tăcut, cu nasul în perna vegetală şi Adam o repezea pentru că el nu plânsese niciodată. „Tu nu mă înțelegi..." îi venea să strige când îi aducea supa de urzici.

Simțea singurătatea țiuindu-i în urechi. In afară de şarpe n-o mai vizita nimeni. Stătea încolăcit şi scârbos pe prag şi o privea cu un ochi toropit. Când vorbea îi mirosea gura a hoit şi de aceea Eva nu întindea vorbe cu el. Până într-o zi... „Oare?" Şi întrebarea o descumpăni pe Eva. O forța să gândească cu mintea, or ea fusese creată să gândească cu inima. Era întâia dată când auzise ceva rău de Creator. Nu-şi mai aducea aminte nici de cuvintele Lui în totalitate. Copacul inspira teamă, dar şi dorințe ascunse în pieptul femeii, iar şarpele vorbea de cunoaştere şi de dumnezei în devenire. Eva nu ştia că, ea, cunoaşterea, e durere. Voia să ştie mai mult; de fapt, voia mai

mult decât Raiul. Voia atingerea suferinței şi a morții pentru că propunerea incestuoasă mirosea ca gura şarpelui.

Căută cu ochii, disperată, pe Adam, dar el era departe, ocupat cu nimicuri sfinte. Şi pentru că mintea prinsese pojghiță de scrum, şarpele îi vârî în ochi fructul interzis. Frumos şi de dorit.

Când muşcă din el începu să plângă iarăşi.

întâia nuntă (IV)

Dezastrul final

De fapt, Satan nu 1-a ispitit deloc pe Adam. O lăsă pe Eva să facă aceasta. Şarpele fugi prin tufişuri cu bucuria datoriei împlinite, iar demonii dansau în văzduh, samba.

Adam o văzu cu dinții împlântați adânc în fruct. N-avu putere să zică nimic, ci cu disperare luă poama întinsă şi îşi forfecă şi el dinții în ea. Nu voia să rămână singur în Eden. Păcătui cu ochii larg deschişi şi gustul dulce-acrişor îi aduse cunoştința promisă - că e gol şi el, şi Eva, pentru că lumina se stinsese. Apăru frica.

Adam aruncă vina pe Dumnezeu pentru că i-a dat asemenea femeie năroadă. Aruncă vina pe Eva şi încercă să pară inocent. Eva aruncă vina pe şarpe ca să pară inocentă. Şarpele nu mai aruncă vina pe nimeni.

Nunta se sfârşise...

Mariajul nefericit dintre mintea Evei şi sentimentalismul lui Adam născu un dezastru planetar. Când ai mireasă nu stai cu veverițele la taclale. Când ai mire nu te întinzi la poveşti cu şerpii. Când partenerul greşeşte nu-1 striveşti, pentru că sunteți una. Instinctul de supraviețuire se aplică doar la celibatari, nu la oameni cu nuntaşi acasă.

Hristos n-a fost chemat la nunta aceea, ci la alta, când era prea târziu. El doar a plătit ospățul acela trist şi a făcut rost de nişte

haine mai ca lumea pentru că în Eden, din cauza minciunilor şi a mârlăniei, venise toamna şi frunzele cădeau de pe miri...

Lada cu zestre

Judecători 1:11-15

Iosua murise... Mai rămăsese din vechea gardă Caleb şi fiecare era mulțumit cu bucata de pământ primită fără bătaie de cap şi fără bătaie cu canaaniții. Nimănui, oricum, nu-i mai ardea de nunți. Dar Debirul necucerit inspira nervi şi Caleb, disperat, o luă pe Acsa, fiică-sa, şi-o promise eroului care avea să cucerească cetatea. Otniel rămase cu Acsa, iar Caleb cu zidurile arse. Fericit, fixă data nunții şi mulțumi lui Dumnezeu că scăpase ieftin. Acsa avea tot felul de apucături care-1 zăpăceau.

Ii trecu bucuria când îşi văzu fata călare pe măgar întoarsă din luna de miere... „Ce vrei?"... „Izvoare de sus şi izvoare de jos. Mi-ai dat pământ secetos şi crăpat."

Când îți consideri copilul un accident genetic, abia aştepți să-ți plece de-acasă cu tolba goală. Eşti sărac, ai copii mulți, nici ție nu ți-au dat ai tăi şi alte vorbe de duh.

Când ți-ai tratat odrasla ca pe un curcan îndopat cu nuci pentru ziua mulțumirii, atunci o să-i faci casă şi îi cumperi maşină, îi pui banii în cont şi îi rânduieşti nuntă de nuntă.

Zestrea comună e pământul secetos. In casele noastre copiii aud primele minciuni, primele bârfe, jigniri şi obiceiuri din comuna primitivă. Lipsa de ardere spirituală e pământ secetos, blegeala sufletească ce duce la lipsa florilor dăruite. Materialismul, lăcomia, ipocrizia, toate sunt pământ crăpat. E nevoie de izvoare...

Dragoste pentru Dumnezeu, respect față de oameni şi autoritate, bucurie şi roadă, curăție şi Duh, izvoare de sus, izvoare de jos. Eşti dator față de copiii tăi,

dar nu rob, ceea ce, cred eu, schimbă situația. Eşti responsabil nu numai cu aducerea lor pe lume, ci şi cu zestrea de izvoare...

In seara aceea, Acsa s-a răcorit cu Otniel la umbra unui izvor. Pământul uscat râdea...

Love-story penticostal

A venit în biserică într-un septembrie ploios. Mare şi aplecat de spate, a intrat cu greu pe uşă. Părea un cireş gârbovit de roadă, sătul de pietrele copiilor şmecheri. S-a aşezat pe ultimul rând sub cuierul de haine pentru că numai acolo s-a oferit cineva să-i dea locul.

N-a avut nevoie decât de-o singură predică şi-a căzut acolo cu flori şi cireşe cu tot şi-a plâns şi parcă toamna aceea începea să nu mă mai doară aşa de tare.

Marțea a venit pământiu la rugăciune şi răvăşit de parcă scăpase de sub roțile unui camion. Avea o prietenă şi erau împreună de şase ani. Ce să facă? „Trebuie să alegi", i-am spus sigur pe mine şi m-am mândrit că şcoala de teologie oferea soluții atât de simple şi directe.

Joia a venit la biserică mai devreme. L-am luat de după umeri şi 1-am întrebat cum a fost. „Bine, m-a înjurat, mi-a dat cu poşeta în cap şi m-a zgâriat pe obraz." Mi-a arătat şi 1-am crezut. Predicam, iar el ofta. Nu mai era nici cireş, nici piftie de camion. Devenise locomotivă cu aburi, mărşăluind spre comisia de cazare.

In noiembrie a apărut ea. A stat afară, în curtea bisericii, rebegită de firig. Intenționat şi superior am mai lăsat-o să aştepte până s-a făcut vânătă. „Mi 1-ați furat. Ce i-ați făcut?" Am fost bucuros că am scăpat nezgâriat pe obraz.

A venit iarăşi joia la biserică în blugi şi cu un batic pe cap, pus ca pirații înaintea asaltului. Era caraghioasă şi m-a pufnit râsul.

Nu i-a trebuit nici ei decât o singură predică. M-am îmbolnăvit şi-am mers la spital şi-a venit la mine într-o seară, târziu, cu un compot de struguri. Mi-a spus s-o iert şi că-i hotărâtă pentru Hristos.

Peste un an s-au căsătorit... Eu aveam Fiat Regata alb, aşa că le-am fost şi naş, şi şofer, şi pastor. La desert au avut înghețată. Şi-au făcut mai apoi o casă mare şi şi-au făcut şi câțiva copii. Şi au trăit fericiți...

Şi eu am încălecat pe-un Harley-Davidson şi v-am spus povestea...

Nervi şi benzină

Era sărbătoare în imperiu şi împăratul dădea ospăț ce ținea 180 de zile şi

toți mâncăii s-au adunat din cele patru zări - şi linge-blide, şi fripturiştii, şi lăudătorii de profesie au dat iama. Cu neveste cu tot au venit, şi ele făcuseră ospăț separat, gureşe şi rele, şi toți beau vin şi se îmbătau pe gratis.

Impăratul hotărâse că trebuie să-şi arate avuțiile. De aceea suporta orgia asta, pentru ca oamenii să-i aprecieze puterea şi bogăția. După ce le-a arătat caii şi palatul, armele şi trezoreria, a hotărât s-o aducă şi pe Vasti pentru că şi ea era trecută la mijloace fixe, deşi umbla. Avea şi ce arăta! Incă de acum se gândea cât de invidioase vor fi cabalinele soții de miniştri, acre şi bârfitoare, când o s-o zărească pe Vasti.

Intr-un sistem concurențial e bine să ştii că ai asul în mânecă -având ce etala, ce expune în vitrinele privirii celor mai puțin hăruiți.

Nimeni n-a avut curajul să-i spună că Vasti nu vrea să vină să se descopere în fața bețivanilor. Şi-a dat seama singur pentru că şuşotelile acoperiseră muzica şi aceasta, până la urmă, a tăcut speriată. S-au trezit imediat din delirium tremens pentru că ceea ce urma merita să fie văzut cu mintea goală de borhot.

Xersex înnegri şi arăta ca un horn înfundat în mijloc de iarnă aprigă. „Să vină înțelepții!" Memucan era printre ei; au venit repede, ştergându-şi mâinile pline de grăsime, căutând zgribuliți legi şi datini

scrise. Memucan era strivit în restul zilelor de nevastă, care-1 abuza verbal şi sentimental, şi prinsese acum momentul să se răzbune pe tot neamul femeiesc, făcând ordine în casa altuia. E plină lumea de memucani-intermediari, de cei ce ştiu aşa de bine să dea sfaturi înțelepte pe care nu le-au putut aplica în propriile bojdeuci şi n-o să le poată în vecii-vecilor, amin. Memucan este specialist în a arunca benzină pe foc, adică e benzinar de profesie. Credea, bietul de el, că, după decret, acasă o să-1 aştepte o soție supusă şi frumoasă.

L-a obligat pe rege să o repudieze pe Vasti repede şi pe îmbătate ca nu cumva să-i pară rău mai târziu şi s-o ierte. Deciziile luate la nervi, în criză şi sub presiune sunt tot atât de bune ca şi aspirina băută pe stomacul gol. Şi când îți vine să spui cuvântul cu ochi bulbucați şi vene umflate, să-1 mesteci între dinți şi să numeri stelele. Când ai ajuns la 24.320, dacă tot îți mai vine să-1 spui, spune-1.

Xersex e omul legii, dar al legii pe sărite. Legea îi interzicea să-şi dezgolească soția în public, dar când a fost îndemnat să divorțeze, a găsit iute

paragraful trebuincios. Legea e bună doar când e învelită în dragoste, ca un cârnaț ascuns în hot-dog. El nu mai ştia când începe soțul şi unde se termină regele. Avea obiceiul prost să le încurce şi ținea discursuri în fața soției, umblând cu cununa pe cap în bucătăria conjugală şi în pijama în Parlamentul bicameral. Probabil că i-a plăcut ideea. Memucan i-a şoptit şerpeşte la ureche că sute de fete tinere aşteaptă să fie împărătese... Gândul la o posibilitate mai bună face ravagii în căsniciile contorsionate de nervi şi liniaritate.

Oricum, Estera a ajuns împărătească clădindu-şi turnul de fildeş pe dărâmătura divorțului împărătesc. Preferam să nu aud niciodată de ea. Imi este dragă Vasti pentru că a ştiut să fie şi să rămână o doamnă - chiar fără împărăție, pentru că doamnele rămân doamne şi-n bordei. Iar pe Memucan mi 1-aş fi dorit în locul lui Haman...

Nuntă la prima vedere

Mare lucru n-a văzut Samson peste graniță. A luat leul de coadă şi 1-a dat cu capul de pământ până 1-a ucis. Apoi, transpirat, s-a dus cu părinții să ceară de nevastă catastrofa aceea vopsită. Miroase a şantaj sentimental povestea. Părinții, oameni de treabă şi liniştiți, iubeau muntele de om cu creier mic. Se deranjase îngerul să vină din cer şi să-i anunțe naşterea.

Nunta a fost tristă... Rudele lui Samson n-au venit la ospăț pentru că filistenii aduseseră alcool şi manele. Samson a participat şi el la propria nuntă în calitate de responsabil cu momentele vesele. Şapte zile, cât a ținut ospățul, a fost numai miros de creier obligat să gândească. Samson se şi vedea cu treizeci de haine şi treizeci de cămăşi. Câte una pe zi, pentru că, după cum arăta, mireasa habar n-avea să spele şi să calce. Erau haine cu unică folosință. Nunta s-a sfârşit prost. In loc de lună de miere, s-a dus şi-a omorât treizeci de amărâți şi le-a luat hainele şi a rămas şi fără mireasă.

Haideți să judecăm drept stând chirciți din cauza deznodământului hilar.

Nu te poți căsători privind prin binoclu. Fata de departe nu mai seamănă cu mireasa de aproape. Nu te poți căsători nici cu una care-şi găseşte plăcerea zi şi noapte în „Vacanța mare".

Viața e plină de surprize şi e scurtă, de aceea nu merită să-ți încărunțeşti părinții prematur. Nunta a fost un dezastru pentru că Samson, deşi avea Cuvântul cu interdicție cu tot, a gândit cu glandele. Şi glandele mint.

Singurul argument a fost „Imi place!" Ce?! Că mă îndoiesc c-au spus poezii

peste gardul cu sârmă ghimpată al liniei de demarcație. Intre miri era o prăpastie lată cât fâşia Gaza.

Samson a ales în viață, regulat, numai cu ochii. De aceea Dumnezeu a îngăduit să rămână fără ei. Orb, a început să vadă lucrurile mai bine. Când te căsătoreşti în afara poruncii, atunci urmează să devii rob şi să îmbraci toți mâncăii de profesie ce spun ghicitori trăznite.

Viața capătă miros de hoit de leu ucis numai pentru simplul fapt că a trecut prin locul nepotrivit la timpul nepotrivit.

Samson s-a clonat în mulți ce cred că dacă au ochi ascunşi sub ochelari de soare sunt deştepți. Alegerea cu ochii duce la nunți neterminate...

Rebeca

Spaimele care-1 încercau pe Avraam noaptea căpătau chipuri hidoase de mirese cu bot de câine. II lătrau sub lună plină şi lătratul semăna a urlet de lup. „Poate vârsta", se gândi. Avea 140 de ani şi Isaac era mai tânăr decât el cu un secol.

Işi dorea pentru fiu o mireasă adevărată. Perspectiva unei mirese din Canaan îl umplea de groază şi se gândea la jugul nepotrivit ca la un blestem final. II ridică pe Eliezer din pat, îl puse pe cămilă, umplu celelalte cămile cu lucruri scumpe, dădu binecuvântarea în fugă şi apoi se întinse la umbra cortului în aşteptare.

Rebeca era la fântână, Eliezer ceru o sorbitură de apă pentru el, dar Rebeca nu ştia ce înseamnă măsurile mici. Scoase 40 de găleți de apă din fântâna adâncă, adăpă cămilele, îi puse şi robului una în față şi râse...

Propunerea de căsătorie prin procură îi stăvili râsul, iar fratele Laban fâcea socoteli. Era tânăr, dar măsura totul monetar. „Fiecare lucru îşi are prețul lui", zicea, privind la sacii ghiftuiți cu aur de pe cămile. Rebeca fâcea toți banii, numai că ea nu-i dorea. Răspunse cererii în căsătorie fără să mai despice problema în patru.

Avea dreptul să ştie unde se duce şi cu cine se mărită, dar nu se folosi deloc de dreptul acesta. Plecă 800 de kilometri călare pe o cămilă, cu mâna la ochi, protejându-i de nisipul deşertului. Câteodată i se părea că lacrimile sunt de vină pentru că o usturau roşiatic.

Şi-1 imagina pe Isaac - frumos, cu ochii negri, înalt, bun, blând şi sfânt şi nu ştia ce-şi dorea cel mai tare. Era hotărâtă să-1 iubească încă de acum, deşi

fusese învățată de mică faptul că trebuie să se îndrăgostească abia după...

„Vine ea, dragostea", râdea taică-său, „numai să aibă avere şi să fie din butuc bun." In lumea ei, căsătoria era o afacere în care sufletul conta puțin. Acum era curioasă. II întreba pe morocănosul Eliezer despre Isaac. Voia să ştie multe, tot mai multe şi încerca disperată să potrivească ce afla cu ce-şi dorise în nopțile nedormite de adolescentă...

Ajunseseră aproape de corturile lui Avraam când a ridicat ochii din visarea aşteptării Înfrigurate.

„Cine este omul acesta care vine înaintea noastră pe câmp?" Isaac zâmbea... şi zâmbetul lui îl mai văzuse ea undeva, îl mai auzise undeva - în pieptul ei zbuciumat de apele iubirii ce începeau să se limpezească şi să se liniştească, retrăgându-se iarăşi în matca vieții. Avraam zâmbea şi el, şi Dumnezeu zâmbea, şi toți se pregăteau de nuntă...

Vinul de la urmă

Se lăsase tăcerea... O tăcere grea, apăsătoare şi nefirească în locul acela bântuit până atunci de strunele veseliei. Cuvintele plesneau ca biciul pe obraz, şficuiau scuipate printre dinții lipsă ai bătrânilor. „Nu mai au vin." Ruşinea cobora peste miri ca un giulgiu de înmormântare acum, în toiul nunții, şi toți se uitau trişti sau obraznici la gazdă şi gazda cu ochi lăptoşi privea la nuni, iar mirii priveau în țărâna bătătorită.

El era acolo... Mai nebăgat în seamă, mai furişat, ascuns între pescari, venise din pustia postului, a foamei ce-1 strângea de gât ca un lup hămesit, a setei pârdalnice şi nu voise să facă din pietre pâini, dar acum se simțea obligat să facă din apă vin, minune calitativă. O trecere dumnezeiască de la inferior la superior şi asta face El, din păcătoşi face sfinți, din întuneric lumină, din suferință bucurie, din moarte viață, din lipsă abundență. Moise fâcea miracole pe dos, el din apă fâcea sânge, dar El e bucurie şi vinul e bucuria, iar ascetismul n-a fost niciodată calea Lui.

Mama Lui era acolo şi-L arăta cu degetul şi degetul priveşte şi azi mustrător Biserica Romei - „Să faceți ce zice El", pentru că asta e Maria - îndrumător spre Mântuitor, maica Domnului nostru, „fântână ferecată din care a curs izvorul mântuirii, Hristos".

L-au chemat şi pe El la nuntă şi asta e curaj - curaj pentru că mulți azi nu-L mai pot chema. Ce să arate? Aranjamente, beții, ticăloşii, nunți cu reluări, fast

impudic, kitsch, materialism? E drept că L-au chemat la urmă, numai pentru că rămăsese loc, dar oricum e faptă vitejească, invitația.

Vinul se termină pentru că mirii nu ştiu sau se fac că nu ştiu că totul are un sfârşit. Viața în doi presupune şi crize, şi lipsuri, şi ruşine, şi pot începe toate acestea chiar când lăutarii încearcă o nouă melodie.

Şi bucuria, iertarea, pacea, bunătatea, atențiile, maşina, casa, banii se pot termina pentru că toate acestea nu-s decât vin vechi, amărât şi coclit.

El le-a adus vin nou. Dar nu 1-a pus pe masă până ce nu s-a terminat cu cel vechi, pentru că vinul nou şi cel vechi nu pot sărbători împreună. Mânia, iuțimea, neiertarea, neiubirea nu fac casă bună cu celelalte de mai sus.

Aruncați vinul vechi dacă vreți să facă Hristos minuni în viața voastră. Aruncați-1 pe canalul uitării.

Anii ce vin zdrobesc din viață strugurii mai copți şi vinul cărunt e mai dulce decât cel sturlubatic din pahare. Vinul de la urmă e mai bun ca cel dintâi.

Ultima nuntă

Apocalipsa 19:6-9

Al şaselea cuvânt spus de Isus pe cruce a fost: „S-a isprăvit". In aramaică 1-a spus „KALA". S-au sfârşit şi suferințele, şi viața pământească, şi mântuirea noastră. Dar cuvântul mai înseamnă şi *mireasă.* Poate că ultimul cuvânt înaintea glorificării a fost către iubită.

Va fi o nuntă cum n-a mai fost şi nici nu va mai fi...

Cel mai atent mire, cel mai iubitor, cel mai jertfitor, Se va cununa în văzduh cu cea mai frumoasă mireasă. Universul va privi înfiorat şi îngerii vor dănțui, şi soarele, şi luna, şi stelele vor fi alai.

Un ospăț cât veşnicia de lung. Şi bucurie, pentru că El, mirele, va şterge orice lacrimă. Călare pe cal alb şi înaripat, cu haină albă decorată cu sânge.

Nici noapte nu va mai fi pentru că mirele e soare, şi nici durere, şi nici valuri zbuciumate. Ospățul e prin har şi mireasa e aleasă la fel. Şi ea vine de departe, din lumea tristă şi arsă. A primit o haină deosebită pentru că era săracă. Mirele suportă cheltuiala nunții pentru că e bogat. Toate comorile se deschid înaintea Lui, dar El priveşte doar mireasa. KALA.

Nimic nu-i la mâna a doua la nuntă. Toate lucrurile sunt facute noi, create din nimic, doar pentru scopul acesta. De două mii de ani se fac pregătiri intense şi dacă asculți cu atenție, cu inima, auzi tropăitul de cai. Alaiul. Nunta poate

începe. KALA.

Tot felul
de oameni
Albastrul de
Voronet al ochilor
sufletului

Nu-mi puteam lua ochii de la ea. Priveam caraghios şi holbat ca o bufniță aşezată pe hornul unui semn de întrebare. Nimic nu se lega. Stătea mireasă şi frumoasă şi mă întrebam de ce nu-şi pusese voal. Toți priveau la buchetul ținut crispat în mâini şi era singura mireasă neprivită de pe fața pământului. Numai eu pusesem câinii privirii s-o muşte din partea cealaltă de obraz. Partea ce îi rămăsese întreagă...

Cealaltă parte semăna cu o vază trântită de pământ când disperarea îți frige degetele. Ochiul era lăptos şi nefiresc, adormit parcă pe veci în giulgiul deşertăciunii.

Mirele n-o privea. O învăluia doar în liniştea iubirii şi o ținea de mână cu groaza întipărită pe față, groază că cineva odată o să i-o fure. Creierul îmi fierbea de întrebări aiurea, voiam să le pun, dar mi-era frică de răspunsuri, aşa că stăteam acolo, incapabil să scot un cuvânt, darămite să sucesc firaze pompoase şi întortocheate în cerul gurii. Lumea din mine îmi şoptea la ureche, zvârcolindu-se, că trebuie să fie mireasă bogată dacă Făt-Frumos se căsătoreşte cu ea. L-am privit pe el cu ură, 1-am răstignit în gândurile mele, 1-am ucis fără să regret.

M-a chemat tatăl ei, a tras de mine să mergem împreună la masă. N-aveam chef, eram departe, voiam să ajung mai devreme acasă, să povestesc soției ce văzusem, dar stăruința lui supărătoare m-a convins. L-am întrebat cu răutate cât 1-a costat nunta şi mi-a zis că nimic pentru că-i sărac lipit pământului, că toate cheltuielile le-a suportat mirele, pentru că el era bogat. Am sărit ca ars şi nu pricepeam. Eram ca la orele de matematică la liceu, când toți râdeau de mine pentru că nu ştiam nici măcar tabla înmulțirii. A început să plângă de fericire şi durere. Soția plecase de la el demult, îl lăsase s-o crească pe fată singur, nu se mai recăsătorise, muncea la fabrică pe bani puțini, îşi dorea pentru fată o viață frumoasă. Ii cumpăra haine şi-i plătea meditații. In glumă o promisese fiului unui coleg de muncă, dar începuse să se gândească serios la asta. Intr-o seară... Intr-o seară, fata veni mai târziu acasă şi-i spuse că s-a dus cu o colegă la o biserică şi

că vrea să se întoarcă la Dumnezeu. N-o mai auzi... O întrebă la ce biserică şi mintea i se întunecă şi o lovi cu sete peste obraz pentru prima oară în viață. II privi cu iertare din ochii albaştri şi-o mai lovi o dată; apoi zilnic şi începu să bea şi fata era tot mai hotărâtă, fugea de-acasă duminica. O bătea la amiază şi seara; într-o noapte o lovi până căzu jos, şi apoi cu bocancul peste față de câteva ori. Au dus-o la spital cu salvarea; jumătate din obraz a rămas paralizat, iar unul dintre ochi nu mai putu fi salvat. L-au dus, i-au făcut proces verbal şi fata îl iertă acolo, după operație, şi vru să se omoare de necaz şi ruşine. Toți îl priveau cu ură şi-1 înjurau. După ce fata ieşi din spital merseră împreună la biserică, se rugară împreună şi simți bucuria Duhului Sfântîncălzindu-1.

Se simțea trist câteodată când se uita la obrazul ei, gândindu-se că îi distrusese tot viitorul. Era fericit azi...

M-am uitat la mire. Pe cât îl urâsem, pe atât îl iubeam acum. M-am dus la el şi 1-am întrebat ce văzuse la ea. „Frumusețea! Nu vezi ce frumoasă e?" Vedeam şi ce vedeam nu înțelegeam. Stăteau amândoi la masă ținându-se de mână şi erau absorbiți de lucrul acesta că nu mai aveau timp de mine, aşa că am plecat târându-mi picioarele, până la maşină. Era toamnă, cădeau frunzele din castani şi drumul era pavat cu moarte vegetală. Soarele mă mângâia prin geamul maşinii ca un sărut pe-un ochi din care albastrul de Voroneț începe să pălească pentru a se transforma în albul dureros al credinței, în frumusețea lucrurilor care nu se văd. Şi cele mai frumoase sunt acelea...

Andra, dincolo de ploaie

Andra muri în săptămâna mare...

Salcâmii îşi scuturaseră înfiorați ultimele flori, iar vântul le duse în scorburile de fum ale clopotelor.

Imi era ciudă pe ea că plecase aşa de repede şi nu-mi puteam scoate din minte umerii firavi pe lângă care şerpuiam privirea copiind din caietul ei, la tezele de matematică.

Tot timpul se lăsa furată şi râdea cu ochii mari ca două rândunici sătule, când încercam să o sărut. Eram copii...

După ani, înfipt într-un costum demodat, m-am dus la biserica unde crescusem şi care acum îmi căzuse la împărțeală. Era acolo, pe banca a doua de la geam şi ochii tot a rândunici venite acasă râdeau. M-am bucurat că ne-am întâlnit în sala de aşteptare a fiilor risipitori, pregătiți pentru lungul drum.

Avea douăzeci şi cinci de ani când am dus-o la spital şi n-a mai venit.

Didu o iubea şi ştiam asta. Stătusem noaptea cu el, numărând stelele ce cădeau; pe care le găseam prin iarbă, le împărțeam frățeşte. Didu era în stare să mă trimită pe mine ca să-i spun ce-1 ardea pe el. Era timid şi mirosea a apă stătută. Am încropit câteva fraze şi 1-am pus să le spună pe de rost în marea zi.

N-a mai apucat să zică nimic. Pe Andra am adus-o de la spital într-un sicriu din scânduri vopsite maroniu. A îmbrăcat-o maică-sa mireasă şi i-a pus o coroniță pe cap.

M-am dus cu bicicleta la Didu să-i spun. Nu ştia nimic şi când m-a văzut verde s-a clorofilat şi el. A scrâşnit din dinți, m-a împins spre perete, a luat hârlețul şi s-a dus la cimitir.

A început să plouă... Şi a plouat toată ziua, toată noaptea şi ziua următoare. Didu se luptase să scoată apa din mormântul ce devenise fântână. N-am mai putut să aştept şi-am pus sicriul în fântâna aceea de mormânt şi toți au plecat, numai Didu a rămas acolo şi de departe semăna cu un mire gheboşat şi îmbătrânit devreme, cu mâinile murdare de pământul singurătății.

întoarcerea lui Ducu

Venise în seara aceea la biserică băut bine. Nu mai fusese niciodată la pocăiți, dar nu mai scăpa de gura lui Zan care-i dădea de fiecare dată bicicleta când nu avea cu ce merge să-şi vadă prietena în satul vecin. Aşa, ca să prindă curaj, poposise un strop la Vlaicu la

crâşmă şi dăduse pe gât trei romuri şi două beri. Atât numai, dar, pe nemâncate, mintea i-o luă pe mirişte.

Biserica era cu pereții nevăruiți de multă vreme şi mirosea a transpirație de parcă era în dormitorul unității militare. Era iarnă, dar nu era fulg de zăpadă pe jos, ci noroiul stăpânea pentru că de-o săptămână ploua şi era frig. Soba era exact în mijlocul bisericii; se puse lângă ea şi când îl văzu pe Zan la uşă se linişti; căldura îl toropi.

Vasilcuț predica în seara aceea. Vasilcuț nu era mare predicator, dar vorbea din inimă şi avea meritul că atunci când începea să bată câmpii se speria şi venea iute la matcă.

Ducu se uită iar la Zan şi ochii minerului îl priviră mustrător. Se strădui să nu ațipească iarăşi şi singura salvare era Vasilcuț pe care se chinui să-1 asculte atent. Acesta tocmai vorbea de cruce, de păcat şi de moarte şi dintr-o dată Ducu

se nelinişti. O sudoare rece de mormânt îl broboni. „Mor", se gândi speriat şi toată viaţa i se derulă în secunda aceea în minte, clipa îl învălui şi apoi o altă căldură neîncercată încă. Bolborosi şi buzele arse de tutun şoptiră prima rugăciune: „Doamne, ai milă de mine!" Strigă tare, tot mai tare, şi Vasilcuţ îşi dădu seama că se întâmpla ceva nemaivăzut de multă vreme la ei în biserică. Incepu să strige şi el mai tare şi pomeni că din această clipă trebuie părăsită vechea viaţă. Tot în clipa aceea, lungă cât o eternitate, Ducu se dezbătă, iar aburii romului fugiră de la el schelălăind.

Trebuia să facă ceva şi hotărî să arunce ţigările. Avea două pachete, unul început, de Carpaţi şi unul nou, de Camel, pe care îl cumpărase ca să aibă ce fuma la Crăciun. Luă pachetul de Carpaţi şi fugi cu el la sobă, deschise uşa şi-1 aruncă în foc. Se duse înapoi la loc, dar pachetul de Camel îl frigea la piept, mai ales că Vasilcuţ zise că trebuie să ne doară despărţirea de trecut, că nu putem arunca numai nimicuri. Se duse şi cu pachetul de Camel şi-1 aruncă şi pe acesta în jar. Era bucuros şi simţea bucuria mântuirii învăluindu-1, îşi chinuia trecutul înainte să-1 ucidă şi aproape de sfârşitul predicii lui Vasilcuţ, luă ultima hotărâre.

Vasilcuţ era obosit de atâta predicat şi se pregătea să aterizeze ca un avion obosit după zece ore de zbor în furtună, dar cu ochii pe Ducu, văzu catastrofa. Vru să zică ceva, nu mai reuşi, i se

puse un nod în gât şi nici ceilalţi nu mai avură putere a face nimic, nici Zan care sări de la uşă - nimeni nu-1 mai putu opri pe Ducu. Acesta deschise uşa sobei şi aruncă triumfător bricheta, ultimul simbol al unei vieţi trecute.

O bubuitură cumplită şi un nor de fum şi toţi strigară şi Ducu strigă cel mai tare. Strigătul mântuirii şi al altei naşteri.

Niciodată Vasilcuţ n-a mai avut un aşa sfârşit sublim de predică...

Omul invizibil

Are şaptesprezece ani şi să-i fie de bine. Putea să aibă şi patruzeci că totuna era. E fix pe-a unşpea şi la şcoală merge cu elanul cu care te duci la o operaţie de apendicită. Blugii sunt de firmă, dar i-a luat de la un second, iar adidaşii... nici n-ar trebui să vorbim despre ei - naşpet de la chinezi. I-a luat maică-sa fratelui mai mare,

dar 1-au strâns pe Relu. Acasă sunt opt fraţi - patru băieţi şi patru fete. La biserică de când se ştiu. Mai mult pe la balcon. Mama Rozi poartă tot timpul

batic. Fetele nici nu vor s-audă. Cum ajung acasă de la bise', cum îl aruncă.

N-au acasă nici televizor, nici calculator. Numai telefon şi radio. De aia mi-a scris de la internet-cafe. Mai bine-i ziceau internet-tutun. A trebuit să se spele pe cap cu şampon de urzici ca să treacă duhoarea după ce mi-a scris.

De ce mi-a scris? Să vorbească şi el cu cineva. A vrut să se bage în seamă. N-are probleme. Nici cu taică-său n-a avut. Ăl bătrân e de treabă, dar dialoguri particulare cu el n-a încins, numai dimineața când şefu' răcnea să iasă din baie şi să nu se mai holbeze la oglindă.

Dorința lui în anii ăştia a fost să vorbească şi el cu păstorul măcar o dată. Da' public, să vadă toți că e important, să plesnească tricoul FUBU de mândrie. Putea să dea ramuri tot aşteptând ca fratele vârât în costum şi mirosind a AXE („ieftin", s-a gândit) să pună ochii şi mâna pe el. I-a venit o idee trăsnită, de disperat ce-a fost. Şi-a cumpărat o cruce cu lanț de la ruşi, de aia sfințită la Athos cu 25.000 lei, şi-a legat-o la gât peste tricoul FUBU şi păşi spre biserică.

Cum 1-a văzut „mai-marele", cum 1-a chemat în birou. „Mă, tu eşti din biserică?" „Da." „Atunci dă chestia asta jos, că maică-ta văd că n-are timp de voi, sunteți prea mulți."

A dat-o imediat şi n-a mai putut de bucurie, că a fost băgat în seamă. Toți de la fanfară 1-au văzut lângă păstor şi apoi 1-au văzut cum intră în birou.

Mi-a scris şi mie un e-mail tot ca să se dea rotund. Soră-sa, Ica, zice că e omul invizibil, dar el nu crede asta. Zice că nu se poate să fie om invizibil, că a încercat să copieze la fizică şi 1-a prins profu'. Acum e corigent...

Tot felul
de
sfaturi
către
f iica
mea, Emma
Râsul tău

îmi place râsul tău ca o cascadă de zurgălăi pornită la vale; că eşti veselă şi ai simțul umorului, dar al tău nu-i tragic şi negru ca al meu. Oricine se ia prea în serios, cade în ridicol. Seriozitatea e primul semn al unui imbecil mândru, nemilos şi fanatic. Un sfânt fără umor este un sfânt jalnic, un înțelept fără umor e un neînțelept şi de aceea nu-mi place Eclesiastul pentru că Solomon se dă prea

serios.

Să ai umor, nu să fii ironică, pentru că ironia e o armă răutăcioasă care răneşte şi poate ucide cu uşurință.

Ai dreptul să râzi de prostie, mârlănie, legalism, ipocrizie, fariseism, materialism, n-ai dreptul să râzi de oameni.

Trebuie să ştii să râzi sănătos de tine însăți ca să ai dreptul să iei în băşcălie constipația seriozității. Să ai umor, dar să nu cazi în frivolitate, că-s lucruri diferite. Umorul te va face umilă pentru că seriozitatea e orgolioasă întotdeauna.

Tu trăieşti într-o lume a frunților încruntate, de aceea adu destindere şi fâ meseria unui chirurg plastic.

Pierre Desproges când a auzit că are cancer a exclamat: „Nu-i nimic, firate cancer, îți promit că n-o să-mi supraviețuieşti şi o să mori în aceeaşi clipă cu mine." Viața e plină de culori cenuşii, e ca în „1984" a lui Orwell, de aceea adu prin râs şi voioşie ceva din culoarea panterei preferate. E singurul lucru în care sunt de acord cu

Freud, care zicea că umorul e eliberator. Eliberează-te pe tine şi pe alții din cuşca tiparelor înțepenite.

Când o să aduci primul tânăr acasă ca să mi-1 prezinți, o să mergem amândoi pentru o clipă în biroul meu să putem râde sănătos pentru că dacă nu, o să fac o prostie şi-o să pufnesc la masă şi nu-i politicos. Unul dintre prietenii mei şi-a scris epitaful pe care şi-1 doreşte pus pe crucea mormântului. „Tu ce-o să scrii?", m-a întrebat. „Câteva cuvinte: <Când vii şi tu, adu-mi ochelarii>."

Unul dintre sfinții părinți avea simțul umorului foarte dezvoltat. Când împăratul Arcadius 1-a pus pe un grătar să-1 frigă, cei de lângă el i-au zis: „Acum să te vedem dacă-ți mai arde de glume." Le-a făcut semn şi s-au aplecat spre buzele lui. „N-ați putea să mă întoarce-ți şi pe partea cealaltă să mă pot rumeni uniform?" Şi asta ți-am spus-o fără să mă gândesc la şefii mei ierarhici cu care, de altfel, mă înțeleg bine.

Râzi sănătos, fata mea. Nu-i bai că râsul îngraşă. Va veni vremea când se va purta iarăşi Rubens.

Pretul unui sărut cu T.V.A. inclus

O prăjitură cu miros de tutun costă 15.000 lei; un suc tot 15.000; în total 30.000 lei sau 3 lei noi. Pentru atâta să nu te simți obligată vreodată. De fapt, nu

eşti datoare nimănui şi nici iubirea nu trebuie evaluată monetar. Băiatul sărutat pentru că a jertfit 30.000 lei din alocație înțelege că sărutul tău costă 30.000 lei cu T.V.A. inclus. Te poate apăra de câinele vecinului, îți poate căra geanta de la şcoală, îți poate culege merele de aur din grădina personală şi tot să nu-i fii datoare. Dacă a făcut aceste lucruri nu-i decât un rob netrebnic şi a făcut doar ce era dator să facă pentru că politețea este încă un lucru care-1 detaşează pe om de dihor. Inseamnă că gelatul acela, care, în treacăt fie zis, mă enervează, nu-i dihor, ci om.

Sexualitatea e un proces care începe cu un sărut nevinovat, în contrapartidă de obicei, ajunge la mângâieri care costă cât un tort cu frişcă şi culminează la actul sexual, care costă cât şeolul. Am fost în magazine în care orice costă un dolar sau un euro. Cam despre suma asta vorbesc eu acum.

Nu-s cinic, dar am fost martor la repararea onoarei unui tip fără onoare, care-şi prinsese prietenul sărutându-i abuziv nevasta în maşină. Drept despăgubiri morale a cerut la început 100 milioane,

după aceea, în urma negocierilor la sânge, s-a ajuns la 10 milioane, din care agresorul a mai ciupit 2 milioane. Eu am calculat repede că după 15 ani de căsătorie, sărutul are preț incomparabil mai mare decât cel de dinaintea cununiei. E ca vinul bun şi ceasurile cu cuc -pe ce se trec, pe ce se fac mai scumpe.

Mama s-a căsătorit cu tata şi pentru că tânărul chipeş îi aducea ciocolată şi alte nimicuri. După ce s-au căsătorit nu i-a mai adus nimic şi nu pentru că tata era zgârcit, ci pentru că obosise din cauza politeții curtării. „Ce să fac, mamă", întreba o tânără, „cu Costel, că-mi cumpără tot felul de lucruri?" „Căsătoreşte-te cu el şi o să scapi de problemele acestea", îi răspunse înțeleapta mamă.

Plata în natură a fost inventată de amerindieni care au dat un continent pe o oglinjoară şi două biluțe de plastic colorat.

Scopul scuză mijloacele fixe?

Rut îmi pare apropiată şi umană când aşteaptă să se îmbete Boaz ca să se poată culca la picioarele lui. Dacă îl vedeau slugile era discreditat. Rut ascultase de soacră, ce-i drept, şi planul funcționase bine. A ajuns pe linia mesianică. Scopul scuză mijloacele.

Sunt bune calculele, dar o femeie cu calculatorul vieții totdeauna

pregătitîmi provoacă spasmofilii sufleteşti.

Avraam a ajuns cu un copil sub tufiş, Iosif a stat doisprezece ani prin puşcării, Ioan Botezătorul a rămas fără cap şi totul sub scuza matematicii satanice că două rele pot face una bună. Nu contează pe unde şi cum, principalul e să ajungi la tavan. Aproape de tavan, când se deschidea camera de gazare din orice lagăr unde munca te fâcea liber, morții erau aşezați direct proporțional cu datul din coate din timpul vieții şi agoniei. Primul strat - la podea - copiii, apoi, peste ei, bătrânii, femeile şi sus de tot, murind 2 minute mai târziu, masculii sănătoşi.

David a avut parte de ceva soții foarte înfipte în rezultate bune şi rapide. „Să fii ca Abigail" ura un predicator unei mirese la o

nuntă. M-am uitat la ea şi m-am gândit că nu trebuie să facă mari eforturi în sensul acesta. Nabal a fâcut stop cardiac când a auzit ce nevastă întreprinzătoare avea. Şi aceasta s-a şi căsătorit repede cu David pentru că era înțeleaptă sau şireată, cum doriți.

Să nu mai vorbesc de Batşeba, care a făcut baie în mijlocul curții în timpul în care împăratul stătea pe acoperiş. Parfumul împăratului o îndemna la visare mai mult decât transpirația lui Urie.

Nouă nu ne sunt permise orice mijloace. Femeia e construită să gândească cu inima, nu cu mintea. Când e invers, e contabilitate rece şi Ion al Glanetaşului arată a miel pe lângă atâtea măritişuri izvorâte din mintea unora de trei ori femei. Prefer, fata mea, şi-ți doresc în viață să pierzi cu inima decât să câştigi cu mintea.

Piedestal pentru oamenii-fluturi

Nu-ți fâ zei din oameni... Nu te uita la mine cu ochi admirativi. Sunt o bucată de lut cu nervi şi stupizenie, umflat de mândrie, deseori, şi de nerecunoştință.

Eu m-am vindecat... Am adorat Beatles-ul şi mama habar n-avea, dar ei luau droguri. Am divinizat câțiva poeți, dar ei erau informatori scârboşi de securitate.

Alte iubiri interzise de-ale mele s-au dovedit a fi pedofili, hoți, homosexuali şi bețivani. La biserică îmi găsisem un om numai bun de model, dar m-a lăsat cu ochii în soarele dezamăgirii. La şcoală stimam un om citit, dar el lua peşcheşuri de la copii săraci ca să-i treacă clasa. Unul dintre diriginți fura mărunțişul din paltoanele celorlalți profesori.

Statuile de azi sunt soclurile goale de mâine...

Decepțiile au gust amar de ceai de brânduşe, băut din ciocuri de lebădă cântătoare.

Cei de lângă tine sunt oameni... - şi eu, şi maică-ta, şi frații de la biserică, şi băiatul înfipt caraghios în costum ce ține flori în mână. Fii pregătită să treci cu vederea, să acoperi, să ierți, să uiți.

Binecuvântat este cel ce n-aşteaptă nimic pentru că el nu va fi dezamăgit niciodată.

Nu deveni paranoică, dar nici nu sări repede cu mâna pe daltă. Uită-te în oglindă şi iubeşte-i pe toți numai cât pe tine, văzută acolo, în geamul poleit.

Bănuiesc că Vaticanul când vorbeşte de Sfântul Petru se gândeşte la Petru, cel de lângă cocoşul cântător. Pentru că acesta ni se pare mai uman, mai aproape de noi.

Nu-mi plac fluturii pentru că-s efemeri şi tot ceea ce e repede trecător mă sminteşte. Oamenii-zei sunt oameni-fluturi. Ei se trec mai repede decât ceilalți pentru că memoria trădată îi ucide.

Dă-mă jos repede şi lasă-mă să trăiesc mai mult...

Ghici cine e in spatele farurilor?

Plecasem de dimineață din tabără să cumpăr pâine în sat. Ploua şi copiii dormeau şi mă gândeam că făcusem drumul degeaba pentru că pâine nu găsisem la cele două magazine.

Hurducându-mă cu Dacia 4x4 prin pădure, văd o babă cu traista-n spate. Opresc. „Hai în maşină." Vrea să urce şi când s-o facă se răzgândeşte. „Nu vin, că nu te cunosc." Am rămas mut privind la cei doi dinți din față ai bătrânei. Era bună de compostat bilete.

In timp ce căutam după legitimația de păstor s-o conving de bunele mele intenții, mă gândeam cât de bună ar fi baba să țină prelegeri câtorva mii de fete credule şi degrab' urcătoare în maşini cu oameni politicoşi şi hanibali lectori. Eu vorbesc de fetele ce n-au altă intenție decât de a ajunge acasă şi nu de-a face un ban urcându-se în maşină.

„Nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău." între paranoia babei şi negândirea fetelor, calea de mijloc nu-i intuiția -„Eu citesc oamenii rapid." O fată de la şcoala duminicală mi-a desenat întâlnirea lui Isus cu Satan, înfățişându-1 pe acesta din urmă cu costum şi diplomat. Bune maniere au avut

şi naziştii!

In altă ordine de idei, noi suntem fii ai luminii şi nu umblăm pe întuneric, dar ziua poate fi un aliat sigur? Mâna întinsă să oprească o maşină poate fi mâna care mai târziu să şteargă lacrimile ruşinii. Un autobuz ajunge mai târziu, dar e mai puțin periculos. Trăiască mijloacele de transport în comun! Ele sunt ca şi cântările „comune" - lălăite, dar sigure.

Gările de

fum

Se spune că tot românul e poet, dar am serioase îndoieli. Cred, însă, că există o perioadă în viața fiecăruia când sufletul gândeşte şi oftează în rime mai mult sau mai puțin reuşite. De acolo, din acea zbatere nefiresc de melancolică, poate ieşi un Eminescu sau un compozitor de texte pentru manele.

La şaptesprezece ani am trecut destul de şifonat prin criza aceasta ingrată. Am vrut să fac un lucru trainic şi mi-am cumpărat din Gherla un dicționar de rime. Am împerecheat câteva cuvinte, ce numai greu pot fi numite poezie. Am scris ce-am simțit atunci, în urmă cu douăzeci de ani. Am scris până m-am botezat. Apoi am fost ordinat pastor şi, intrând în lumea lipsită de poezie a hămălelii spirituale, mi-a trecut cheful de poezie. Am vrut să le arunc, dar tinerii care au găsit manuscrisele m-au rugat să le tipăresc.

Nu mi-e ruşine de ele. Le-am scris la optsprezece ani, când nu fumasem, nu băusem o bere, nu văzusem un film murdar, nu înjurasem, nu lovisem cu piciorul un câine. Aceste poezii au fost singurele mele păcate de atunci. Le mărturisesc astăzi public şi rog pe Dumnezeu să mă ierte şi voi să mă iertați. Promit că n-am să mai păcătuiesc în felul acesta...

P.S. Mulțumesc Marianei Mălan care mi-a înțeles starea de atunci, vizualizând-o pentru voi pe hârtie.

Doina nucului din fata casei

Nucule, plâng frunza ta Cum n-a plâns-o nimeni, Frunza ta cea ruginită, Creanga goală, părăsită Şi blestem toamna sihastră Care-mi bate în fereastră Cu un vânt nebun şi rece Ce vrea lacrima să-mi sece. Nucule, copacul meu, Singur tu şi singur eu Aşteptăm iarna să cadă Cu potopul de zăpadă Eu ascuns într-un cojoc, Tu în sobă pus pe foc, Eu bulgăre de pământ, Tu cenuşă dusă-n vânt.

2 noiembrie 1989